Nr. 142, september 2021

EESTI METODISTI KIRIKU AJAKIRI

KODUTEEL

„Teenigu igaüks teisi selle andega, mille ta on saanud, nagu Jumala mitmesuguse armu head majapidajad.“
1Pt 4:10

Indeks 78228 ISSN 1406-2291
Nr. 3 (142), september 2021 Hind 5.50 €

SELLES NUMBRIS:

Esikaane foto: Üllas Tankler
Väljaandja: EMK, Narva mnt 51, 10120 Tallinn
Tel: 501 2483; e-post: koduteel@metodistikirik.ee
www.metodistikirik.ee/koduteel
Toimetaja: Marjana Luist
Toimetuse kolleegium: Robert Tšerenkov, Anneli Klausson, Tarmo Lilleoja, Anne Saluraid, Meeli Tankler, Inna Välja
Ajakirja veebiversioonid: Rein Laaneser
Keeletoimetaja: Inna Välja
Küljendus: Kersti Tormis

Ma oma vilja veel ei näe,
Veel seemet varjab maa.
Veel pole saabunud see päev,
Mil sirpi haarata.

Ma oma vilja veel ei näe,
Kuid külvan hoolega.
Ei tohi väsida mu käed,
Kui loodan lõigata!

Ma oma vilja veel ei näe.
Kell tiksub kiiruga.
Tean, iga tühja läinud päev
Mind jätab viljata.

Ma oma vilja usus näen
Ja tahan tänada:
Vaid sina, Jumal, annad väe,
Mis vilja kasvatab!

Meeli Tankler

HOIA SILM PEAL

Eesti Metodisti Kiriku ajakiri KODUTEEL
Facebookis aadressil
http://www.facebook.com/emk.koduteel
Veebikodus aadressil
http://www.metodistikirik.ee/koduteel
Issuu keskkonnas aadressil
http://issuu.com/koduteel

Ajakirja esikaanel esile toodud kirjakoht on kõnekas ja paljuütlev, tuues välja selle, mis on andide päritolu, mida andidega peale hakata, mille jaoks ja kuidas ande kasutada.

„*... andega, mille ta on saanud ...*“ (1. Pt 4:10)

Annid on meile antud. Meie ei ole oma andide loojad, annid ei lähtu meist endist. Jumal on see, kes on need meile andnud, Tema on andide allikas. Meie oleme andide vastuvõtja rollis. Andide puhul on tegemist kingitusega Jumalalt, kelle loomuses on anda, nagu kirjeldab seda oma artiklis Anne Saluraid (lk 9).

„*... nagu Jumala mitmesuguse armu head majapidajad.*“ (1. Pt 4:10)

Kuna me ei ole andide loojad, ei ole me ka oma andide omanikud, vaid nende kasutajad. Annid ei ole meile antud mitte omastamiseks ega vaka alla panemiseks, vaid kasutamiseks.

Mulle meenub üks rohkete talentidega kristlane, kes palju-palju aastaid ootas Jumala kõnetust ja konkreetset kutsumist oma andide rakendamiseks. Jumala kõnetuse ootamise ajal ei kasutanud ta oma ande ega panustanud Jumala riigi töösse. Ma ei tea, kas ta sai lõpuks selle kauaoodatud kõnetuse osaliseks või mitte. Küll aga tean, et Jumal on oma Sõna läbi meile teada andnud, mida Ta meilt andide kasutamise osas ootab – neid on vaja kasutada. Lambi koht ei ole vaka all, vaid seal, kus see saab kasulik olla. Talendi koht ei ole maapõues, vaid seal, kus see saab kasvada.

Foto: erakogu

Andrus Kask kutsub oma jutluses (lk 4) üles olema andide head majapidajad ehk Jumala poolt kingitud andide mõistlikud kasutajad. Milline on andide mõistlik kasutusviis ehk mille jaoks ande kasutada? Juhtkirjakohas on välja toodud andide otstarve:

„*Teenigu igaüks teisi ...*“ (1. Pt 4:10)

Meile kingitud annid ei ole mõeldud meie endi isekate soovide rahuldamiseks, vaid teiste teenimiseks. See, mille Jumal on meile andnud, ei ole mõeldud meile endile hoidmiseks, meie enda elu mugavamaks muutmiseks, vaid selleks, et teisi tugevamaks teha, teisi toetada, teisi üles ehitada, nagu kirjeldab seda Paulus oma kirjades efeslastele (4:16) ja korintlastele (1Kr 14:26). Lugusid oma andidega teiste teenimisest saad lugeda ajakirja tunnistuste rubriigist (lk 26).

MARJANA LUIST,
toimetaja

Foto: Pexels

EMK õnnitleb

22. september 1951, Anneli Klausson (70)
2. oktoober 1971, Mark Philip Nelson (50)
14. november 1971, Aleksandr Fjodorov (50)
18. november 1961, Christian Alsted, Balti- ja Põhjamaade piiskop (60)
26. november 1946, Viktor Batov (75)

Juubeli-aastapäevad

26. oktoober 2001, Sakussaare kogudus (20)

Sündmused

22.–23. oktoober EMK vaimulike osadus- ja õppepäevad

Koduteel tänab
Siseministeeriumi ja Eesti Kirikute Nõukogu toetuse eest ajakirja Koduteel kirjastamiseks.

Head majapidajad

Foto: EMK pildikogu

1\. Peetruse 4:10: *Teenigu igaüks teisi selle andega, mille ta on saanud, nagu Jumala mitmesuguse armu head majapidajad.*

Jeesus andis jüngritele ülesande. See ülesanne on antud ka meile ja meie anname selle omakorda edasi teistele. Meil kõigil on oma aeg ja koht ja kindel ülesanne. Kõik inimesed on kutsutud teenima. Me oleme Jumala mitmesuguse armu head majapidajad. Hea majapidaja teab, millised on peremehe nõudmised majapidamises ning mis on parim kõigile, et ka ajal, mil majapidamine teisele üle antakse, on rõõm ühisest teenimisest. Jeesus on peremees ja ta on meile usaldanud oma majapidamise. Esiteks peame olema Temale ustavad. Me teenime ju Teda ja teenime Tema majapidamises. Head majapidajad elavad Jumala Sõna järgi. Õige õpetus sisaldab õiget käitumist, õiget teenimist. Jumal on oma armust meid varustanud kõigega, et me oleksime ausad, et me teeksime seda, mis on õige, et me jääksime armastusse ja osadusse armus. Oluline on ära tunnetada Kristus ja olla Talle sõnakuulelik. Ja ärgem unustagem, et Püha Vaim tahab meid juhatada kõiges.

2\. Peetruse 1:3-13: *Nõnda nagu tema jumalik vägi meile on annetanud kõik, mida vajatakse eluks ja jumalakartuseks, tema tunnetuse kaudu, kes meid on kutsunud oma au ja vooruslikkusega, millega on meile kingitud kallid ja suurimad tõotused, et te nende läbi saaksite osa jumalikust loomust, kui te olete põgenenud ära hukkumisest, mis on maailmas himude tõttu; siis kandke sellesama pärast kõikepidi hoolt ja osutage oma usus vooruslikkust ja vooruslikkuses tunnetust, tunnetuses taltumust, taltumuses kannatlikkust, kannatlikkuses jumalakartust, jumalakartuses vennaarmastust ja vennaarmastuses armastust kõikide vastu. Sest kui teil seda kõike on ja veel lisatakse, siis ei lase see teid olla viitsimatud ja viljatud meie Issanda Jeesuse Kristuse tunnetamises. Aga kellel see kõik puudub, on pime, lühinägelik, ja on unustanud puhastuse endistest pattudest. Sellepärast, vennad, püüdke seda enam teha kindlaks oma kutsumine ja valik; sest kui te seda teete, siis te ei komista iialgi. Sest nõnda avaneb teile rohkel mõõdul sissepääs meie Issanda ja Õnnistegija Jeesuse Kristuse igavesse kuningriiki.*

Hoiatuseks kasutatakse valgust, nt merel olevatele laevadele on märguandeks majakad. Aga kasutatakse ka märke, nt *Ära puutu*!; heli, nt kiirabi- või tuletõrjesignaal. Tavaliselt on need kirjutatud sõnad. Talvel me tõmbame „Stop“-lindi hoone ümber, et katuselt allatulev lumi ei teeks kahju. Aga kõikide hoiatusviiside eesmärk on üks – anda teada võimalikust ohust. 2. Peetruse kiri on hoiatuskiri. Peetrus hoiatab ette, et ta lahkub varsti ning läheb Issanda juurde, aga kristlased peavad olema valvel, sest valeõpetajad tulevad ning tekitavad segadust ja tahavad kristlasi õigelt teel ära pöörata. Seepärast tuleb meil olla täidetud Jumala Sõnaga, et igal ajal teada, kuidas majapidamist korras hoida. Ja Püha Vaim aitab meil ära tunda seda, mis ei ole Jumala tahtega kooskõlas. Mõnikord Püha Vaim ütleb, et peab ootama, mõnikord aga tegutseda koheselt. Kui me ei kasuta seda, mis Jumal on meile andnud, siis ei püsi me ise armus ega lase ka teistel armust osa saada.

Jumal on meid loonud, Jumal on meid kutsunud, Jumal on meid varustanud. Meile on antud kõik, mida me vajame. Tihti lähevad inimesed oma tegelikust elust mööda, teadmata, mida Jumal ootab. Jumal ei anna meile kõike, mida me soovime, aga annab ülikülluslikult seda, mida me vajame. Aga see avaldub siis, kui oleme kohtunud Kristusega ning võtnud vastu Jumala pääste.

Ilma Kristuseta ei saa me tõelist elu näha ega vaimulikult kasvada.

Me võime saada aru, et Jumala arm on olemas, aga kui me ei õpi seda kasutama või selles käima, ei ole meil sellest palju kasu. Janusena kaevu ääres olles ei piisa arusaamisest, et kaev on veevõtu koht. Vajalik on vett ammutada. Me arvame vahel, et me oleme tugevad kristlased, sest me oleme niikaua kirikus olnud. Küsimus on selles, kas me oleme ka Jumala tahtes olnud. Mitte see ei ole näitaja, ka sa oled nimekirjas, vaid kas sa oled Jumala tahtes. Tihti me ei jõua Jumala tahtesse, sest meie tahe on palju tugevam, ehk me hoiame oma tahtest nii kõvasti kinni, et ei jäta Jumalale ruumi.

Et püsida armus, me põgeneme ära kurja eest ja hoidume kurjast. Kuidas me põgeneme ära hukkumise eest, kui me ei tea, mis meid hukutab? On asju, mida me ei tohi teha, sest see hukutab meid. On kohti, kus me ei tohi käia, sest see hukutab meid. On asju, mida me ei tohi vaadata, sest see hukutab meid. Muidugi ei ole nii, et sa vaatad ja kukud kohe maha, aga teatud asjad hakkavad meie peas tiirlema ja kui need jõuavad meie südamesse, on sealt neid juba väga raske välja saada. 4. salm ütleb, et kui me oleme ära põgenenud… Põgenemine ei ole lihtsalt mitte midagi tegemine. Põgenemine on võitlus, pingutus. Kui lõvi tuleb sulle vastu, siis sa ei istu rahulikult ega heida pikali ning oota, kui lõvi minema läheb. Sa teed n-ö „sääred“. Võib olla on sul usk nii suur, et sa käsid lõvil soolasambaks saada? Kui sa näed, et äikesetorm või isegi tornaado tuleb, sa ei heida pikali ega ole tasa, et ehk läheb kaarega mööda, kui sa teda ei sega. Ei! Sa lahkud üsna kiiresti turvalisse paika, nii ruttu kui võimalik. Samamoodi me peame põgenema kõigest, mis meid võib hukutada. Me ei tohi Jumala armu tühjaks teha.

Foto: Üllas Tankler

Pärnu Agape koguduse talgupäev.

Jumal ei tee midagi meie eest ära. Jumal on oma osa juba teinud. Meie peame oma elust välja heitma tühise ning hakkama tegema seda, milleks Jumal meid on kutsunud. Keegi ütles, et talle pole kirikus midagi pakkuda, sest ta on juba nii küps. Kui inimene on juba nii küps, siis ta aidaku neid, kes ei ole, õpetagu uutele inimestele Jumala Sõna, tehku piiblitundi, tehku kodugruppe ja õpetagu inimesi, julgustagu inimesi. Arm on ühiseks kasutamiseks või hüveks. Jumala arm on ka meile kaitse, et me tuleksime tõe juurde ja kasvaksime usus. Aga kaitse alt ei tohi lahkuda.

Tihti me ei jõua Jumala tahtesse, sest meie tahe on palju tugevam, ehk me hoiame oma tahtest nii kõvasti kinni, et ei jäta Jumalale ruumi.

Meie kasvujõud ei tule kusagilt meie seest, mõistusest või organismist. Kasvujõud tuleb Jumalalt. Meil ei ole iseeneses mingit jõudu, et kasvada, aga Jumal annab meile abi oma Vaimu kaudu. Püha Vaim tahab olla meie sees, et meid suunata, julgustada, õpetada, rahustada. Kui me oleme uuesti sündinud, siis Püha Vaim suunab meid ja me ei taha pattu teha. Püha Vaim aitab meid elada püha elu. Püha Vaim annab meile jõu moraalselt hea ja puhas olla. Ja mida rohkem me õpime tundma Jumalat, seda rohkem me mõistame armu, seda rohkem me hakkame aru saama, kui palju meile on usaldatud ja kui suur on vastutus. Vastutus on mitte ainult inimeste elude eest, vaid ka nende igaviku eest. Muidugi Jumal päästab, aga meile on antud vastutus juhatada teisi Jumala armus tõesse Kristuses.

Efeslastele 2:10: *Sest meie oleme tema teos, Kristuses Jeesuses loodud headele tegudele, mis Jumal on enne valmistanud, et me käiksime nendes.*

Me oleme kutsutud tegema neid tegusid, mida Jumal on enne valmistanud. Need teod ei tule automaatselt esile. See nõuab pingutust. Palju inimesed tahavad kõike lihtsalt kätte saada, nad ei taha pingutada. Kõik need teod on osa kristlikust elust. Aga sa ei saa kasvada ilma Jumala Sõnata. Sa ei saa kasvada ilma koguduseta. Paljud ütlevad: *Mina olen ise oma elu peremees ja ma teen nii nagu ma tahan.*

Jumal ei tee midagi meie eest ära. Jumal on oma osa juba teinud. Meie peame oma elust välja heitma tühise ning hakkama tegema seda, milleks Jumal meid on kutsunud.

Jah, nad teevad nii nagu nad tahavad, ja nad kukuvad läbi, sest nad sulgevad Jumalale ukse. Ja koguduseski on ju nii, et mitte alati ei suuda me eesmärki täita, lihtsalt sellepärast, et me ei alistu Pühale Vaimule. Jumal annab meile väe ja vastutuse õppida ning kasvada. See on kestev protsess seni, kuni me maa peal elame.

Varakiriku esimestel sajanditel liikusid kogudustes ringi valeõpetajad, kes ütlesid et enesekontrolli ei ole vaja, sest teod niikuinii ei päästa. Jah, on tõsi, et teod ei suuda meid päästa, aga vale on mõelda, et teod on tähtsusetud. Aga need teod on esiteks vaimulikud teod, mis automaatselt avalduvad ka meie elus. Me anname endid Jumalale üle, ja teeme oma elus seda, milleks Jumal meid on kutsunud, sest muidu me ise ei saa õndsaks ja me ei lase ka teistel saada õndsaks.

Efeslastele 5: 20: *Ja tänage kõige eest!*

Vahel isegi ristiinimesed ütlevad, et neil ei ole millegi eest tänada. Kui meil ei ole millegi eest tänada, siis peaks küsima, kas me üldse oleme Kristuse ära tundnud ja mõistnud Jumala armastust. Kui ei ole millegi eest tänada, siis on kasulik avada Jumala Sõna ja uurida ennast Sõna valguses, Jumala pühaduse ja armastuse valguses, Tema armu valguses. Laula kiituslaule Issandale. Kui sa seda ei tee, siis küsi endalt: „Kas ma armastan Jumalat? Kas ma hoolin Jumalast?“ Kui sa hoolid Jumalast, siis sa tänad. Sul on aega Tema jaoks ja sa tahad teada tema soove ning teed omalt

JUHTIMINE

poolt kõik, et Talle meeldida ning olla osaduses.

Kui me saame päästetud, siis äratatakse meie vaim üles. Meie vaim on surnud seni, kuni Jumala elu meie sisse tuleb. On suur vahe, kas inimene võtab teadmiseks, et Jumal on olemas, või tunneb ja teenib Jumalat. Jumalateenistus ei ole ju lihtsalt küünla süütamine või ristimärgi tegemine. Küünla süütamine ja ristimärgi tegemine võib olla osade usklike kokkutulekul osades kirikutes välja kujunenud praktika või traditsioon. Aga jumalateenistus on Jumalaga käimine ja Tema teenimine vaimus ja tões. See on armu mõistmine ja teenimine selle andega, mida Jumal on igaühele andnud. Ja kristlane teeb Jumala tegusid, neid tegusid, mida Jumal ootab. Me ei pea korrutama, et on kõik selge, me lihtsalt anname selle tõe edasi. Me teame, et taevariik on avatud. Meie anname oma elu ja kõik, mis meil on, Jumalale ja Tema austuseks, sest Tema on andnud meile kõik, mida me vajame siin, maapealses elus, ja Tema aitab meid taevasesse kuningriiki. See ongi majapidamise korras hoidmine. Aamen.

ANDRUS KASK,
misjonipastor Leedus

Kaasamine

1Pt 4:10 *Teenigu igaüks teisi selle andega, mille ta on saanud, nagu Jumala mitmesuguse armu head majapidajad.*
1Kr 14:26 *Kui te tulete kokku, siis on igaühel midagi: on laulu, on õpetust, on ilmutust, on keeleräägimist, on nende tõlgendamist – see kõik toimugu ülesehitamiseks.*
Ef 4:16a *Temas on kogu ihu liidetud kokku ja hoitakse koos kõigi üksteist toetavate liikmete abil, nii nagu on iga üksikliikme ülesanne.*

Nendes kirjakohtades kõlab piibellik üleskutse igale kristlasele panustada oma andide, aja, energia, ideede ja tegutsemisega üksteise teenimiseks ja koguduse ülesehitamiseks ehk teisisõnu – olla kaasatud Jumalariigi töös. Tartu Ülikooli Pärnu kolledži teenuste disaini ja juhtimise erialal õppides oli mul võimalus uurida, mida kujutab endast kaasamine. Käesolevas artiklis jagan teiega mõningaid avastusi sel teemal ning soovitusi, kuidas kaasamist koguduses parendada.

Kaasamisel on mitmeid kasutegureid. Mida rohkem inimesi on koguduse töösse panustamas, seda väiksem on pastori ja aktiivsete liikmete läbipõlemisoht, sest ülesanded on jagatud suurema hulga inimeste vahel. Passiivsemate inimeste kaasamine aitab avastada nende potentsiaali ja andeid, mistõttu on neil võimalus ennast teostada ja kogudust andidega teenida. Lisaks annab rohkemate inimeste kaasamine koguduse tegevuste planeerimisse ja elluviimisesse võimaluse teada saada, kuidas parimal viisil vastata inimeste ootustele ja vajadustele. Kui sihtgrupp on kaasatud otsustesse ja planeerimisse, on nad motiveeritumad ning rahulolevamad[1], mistõttu väheneb oht nende kogudusest lahkumiseks[2]. Uuringud näitavad, et oma lähedaste ja tuttavate kutsumisel kirikusse on kaasatud koguduseliikmed aktiivsemad kui mittekaasatud liikmed.[3]

Kaasamist käsitlevad materjalid toovad esile kaasatud olemise kolm dimensiooni:

- emotsionaalne mõõde tähendab, et inimene kogeb positiivseid tundeid, entusiasmi, hoolivust, kuuluvustunnet ja sügavat emotsionaalset sidet koguduse ja selle tegevusega;
- kognitiivsel tasandil kaasatud inimene mõtleb kaasa kogudusega seotud teemadel, ta soovib koguduse töö korraldamisel kaasa rääkida ja oma arvamust väljendada;
- käitumuslik dimensioon väljendab inimese füüsilist panust koguduse heaks: aja ja energia panustamist, millegi ära tegemist.

Väliselt on kõige lihtsam hinnata kaasatud olemist käitumuslikul tasandil, sest seda on näha – kui koguduse liige katab laua pühapäevaseks kirikukohviks, siis järelikult on ta kaasatud. Kuid me ei pruugi näha, kas ta oma ülesannet täites on kaasatud ka emotsionaalsel ja kognitiivsel tasandil – kas ta saab kaasa rääkida selles, kuidas pühapäevast kirikukohvi osadust korraldada või täidab ta üksnes ette antud juhiseid; kas ta katab laua põhjusel, et ta soovib oma koguduse liikmetele ja külalistele heameelt valmistada, või teeb ta seda pelgalt kohusetundest. Kui inimene on kaasatud nii südame, mõtte kui ka teoga, ei ole koguduse tegevusse panustamine tema jaoks raske koorem ja üksnes kohusetundest tehtud pingutus, vaid (nagu kirjeldas seda üks Pärnu koguduse pastoritest) kui südame sunnil loomulik reageerimine koguduses olevatele vajadustele.

Kuidas kaasata inimesi koguduse töösse? Vältimaks koguduse liikmete kaasatust üksnes käitumuslikul tasandil, tuleb meil tähelepanu pöörata inimeste kaasamisele ka emotsionaalsel ja kognitiivsel tasandil.

Inimese emotsionaalsel tasandil kaasatud olemise eelduseks on tunne, et temast hoolitakse, ta on koguduse jaoks oluline ja teda väärtustatakse. Kuuluvustunde tekkimisel ja tugevdamisel on oluliseks faktoriks suhted nii koguduse juhtkonna ja liikme kui ka liikmete

Foto: Marjana Luist

Lapsed on kaasatud suvekonverentsi jumalateenistuse läbiviimisesse.

endi vahel. Levib müüt, mille järgi vaimulik pühendumine on enne ja sellele järgneb soov kuuluda teiste omasuguste hulka. Uuringud näitavad vastupidist: kuulumine viib uskumiseni. Usukogukonnas kaasatud olemise tunnetusel on sügav mõju liikmete isiklikule vaimulikule pühendumisele. Kogudused, kus fookuseks on liikmete kuulumistunde tugevdamine, saavutavad mitte üksnes liikmete parema kaasatuse, vaid ka nende vaimuliku pühendumise. Sotsiaalsete suhete tugevdamiseks koguduses ei piisa üksnes jumalateenistustest, sõprussuhete tekkimiseks soodne keskkond koguduse kontekstis on väikegrupid.[4]

Kognitiivsel tasandil kaasatud olemise eelduseks on see, et koguduse tegevus on inimese jaoks oluline ning koguduse väärtused kattuvad suuresti tema omadega.[5] Inimestega samale lainele saamiseks on vaja juhtkonnal kommunikeerida koguduse eesmärke, plaane ja otsuseid.[6] Jumalateenistuste puhul on sageli tegemist ühesuunalise suhtlusega, kuid inimeste kognitiivsel tasandil kaasamiseks on oluline luua liikmete jaoks võimalusi oma arvamuse ja ideede väljendamiseks ning koguduse otsustes kaasa rääkimiseks. Sellise võimaluse puudumine räägib liikmetele sellest, et nende arvamus ei ole oodatud.[7] Üheks võimaluseks liikmetelt koguduse töö jaoks sisendi ja ettepanekute saamiseks on korraldada visioonipäevad või mõttetalgud, kus arutatakse koguduse vajadusi, plaane ja tegevusi.

Koguduse liikmete kaasamiseks käitumuslikul tasandil on vaja tundma õppida nende oskusi, andeid ja eelistusi. Mitmekülgsed töövaldkonnad koguduses (muusika, lastetöö, hoonega seotud ülesanded, jumalateenistuse läbiviimine jne) võimaldavad rakendada erinevate oskustega inimesi. Oma talente koguduse töösse rakendades saavad koguduseliikmed ennast teostada ning oma andides areneda. Erinevates ülesannetes katsetamine võimaldab koguduse liikmetel end proovile panna ning oma ande avastada. Südamelähedane, jõukohane ja oskustele vastav ülesanne võimaldab koguduse töösse panustamist nautida. Liigse koormuse vältimiseks on soovituslik ühe ja sama ülesande jagamine mitme inimese vahel. Nt paljud koguduseliikmed oleksid suutelised tegema head lastetundi või jutlust, kui neile ettevalmistuseks anda piisavalt aega. Vältimaks hirmu pikaajaliste kohustuste ees, on soovitatav koguduse liikmeid ülesannetesse kutsudes kokku leppida periood, mille vältel neilt ülesande täitmist oodatakse. Tähtajaliste kohustuste võtmine on inimese jaoks

lihtsam kui vastutuse võtmine määramata ajaks. Perioodi lõppedes on hea võimalus selle inimesega tehtud tööd analüüsida ning edasise osas otsuseid langetada.

Ideid ja ettepanekuid kaasamise parendamiseks kogudustes on veel palju, kuid olulisem täpsete juhendite järgimisest on see, et kaasamisega tegeletaks koguduses teadlikult ja sihipäraselt. Viis, kuidas koguduse liikmeid Jumala riigi töösse kaasata, on kindlasti iga inimese puhul erinev, kuid oluline on, et igaüht kaasataks! Ideaalis võiks kogudus toimida sarnaselt perekonnale, kus kõik panustavad oma südame sunnil, vastavalt oma oskustele, võimetele ja võimalustele.

MARJANA LUIST,
Reeküla kogudus

[1]Jaakkola, E., & Alexander, M. (2014). The role of customer engagement behavior in value co-creation: a service system perspective. Journal of service research, 17(3), 247– 261. https://doi.org/10.1177/10946705145291872
[2]Vivek, S. D. (2009). A Scale of Consumer Engagement. (Doctoral dissertation). The University of Alabama Retrieved from http://bit.do/eJsFC
[3] Winseman, A. L. (2007). Growing an Engaged Church: How to Stop „Doing Church“ and Start Being the Church Again. New York: Gallup Press. Retrieved from https://bit.ly/2SobxIs
[4] Winseman, A. L. (2007). Growing an Engaged Church: How to Stop „Doing Church“ and Start Being the Church Again. New York: Gallup Press. Retrieved from https://bit.ly/2SobxIs
[5] Bhalla, G. (2011). Collaboration and Cocreation: New Platforms for Marketing and Innovation. New York: Springer. https://doi.org/10.1007/978-1-4419-7082-4
[6] Blair, R. R. (2010). Using Design to Facilitate Personal Engagement in a Church Community. (Master's thesis). University of Kansas. Retrieved from https://kuscholarworks.ku.edu/handle/1808/10474
[7] Unt, L. (2015). Y-generatsiooniga arvestamine koguduses ühe koguduse näitel. (Lõputöö). Eesti Metodisti Kiriku Teoloogiline Seminar, Tallinn.

Kui soovid mõtiskleda selle üle, mil määral oled sina koguduse töösse kaasatud emotsionaalsel, kognitiivsel ja käitumuslikul tasandil, siis vasta allolevatele küsimustele. Tegemist ei ole lõplikku tõde peegeldava teadusliku testiga, vaid pigem mõtteainet pakkuva harjutusega.

Kaasatus emotsionaalsel tasandil:
1. Kas ma tunnen koguduse ja selle liikmetega tugevat emotsionaalset sidet?
2. Kas viimase poolaasta jooksul olen saanud koguduses tunnustust või kiitust?
3. Kas olen rõõmus ja uhke oma koguduse üle?
4. Kas tunnen, et mind väärtustatakse koguduses?
5. Kas kuulun koguduses väikegruppi?
6. Kas mul on koguduses palju häid sõpru?

Kaasatus kognitiivsel tasandil:
1. Kas minu arvamusega arvestatakse koguduses?
2. Kas ma tean, mis on koguduse eesmärgid?
3. Kas viimase poolaasta jooksul on minuga individuaalselt räägitud minu vaimulikust kasvamisest?
4. Kas vajadusel saan selgitusi selle kohta, mis on juhtkonna poolt tehtud otsuste põhjused?
5. Kas soovi korral saan koguduse eluga seotud otsustes kaasa rääkida?
6. Kas ma tean, millist panust minult koguduses oodatakse?

Kaasatus käitumuslikul tasandil:
1. Kas ma panustan regulaarselt oma aega ja energiat koguduse heaks, täites mingit ülesannet?
2. Kas kogudus on aidanud mul avastada minu ande?
3. Kas mul on võimalus koguduses regulaarselt teha seda, mida ma kõige paremini oskan?
4. Kas ma saan koguduses täita ülesannet, mis on mulle südamelähedane?
5. Kas mind juhendatakse ülesande täitmisel ja kas minuga analüüsitakse regulaarselt minu töö tulemusi?
6. Kas ülesannete täitmiseks koguduses on mulle võimaldatud vajalikud ja kvaliteetsed töövahendid?

Foto: Üllas Tankler

Tublid abilised aastakonverentsi korraldamisel.

And, andmine, andekus

Foto: Marina Kisseljova

Pühakiri ütleb, et Jumal rõõmustas oma loomistöö üle ja hindas selle väga heaks: *„Ja Jumal vaatas kõike, mis ta oli teinud, ja vaata, see oli väga hea*“ (1Ms 1:31). Nii on kogu eksistents saanud alguse Tema tahtest ja nagu Pühakiri selgelt näitab, on Jumala olemus end andmise läbi jagada.

Eestikeelse sõna „andmine“ tüvest tulenevad niisugused sõnad nagu and, annetus, samuti võimekust näitavad anne ja andekus (kui talent). Lisaks hulk liitsõnu: armuand, andeksand või vaimuand, ohvriand; lauluand, kõneand, jpt. And on siis see, mida keegi või miski annab, pakub ja annetab (kingib), ütleb Eesti keele seletav sõnaraamat (2009). Kuna kõik on alguse saanud alguses Olevast, s.o Jumalast, ja peegeldab Teda, siis on ka eksistentsi olemise üheks printsiibiks, sarnaselt Jumalale, andmise läbi end jagada. Usun, et just sellest tulenevalt saame peale Jumala loomingu osa lugematutest asjadest, mida on loonud ja loob inimene – mitmesugused leiutised, erinevad kujutava kunsti liigid, muusika ja lugematu hulk muid oskusi, mis inimese enda elu ja teda ümbritsevat rikastavad. Et neist osa saadakse, näitab selgelt, et loojad on tahtnud oma loomingut teistega jagada. Inimese loomisvõime ja jagamistahe on samas kindel tunnistus inimese jumalanäolisusest – ta toimib sarnaselt oma Loojaga. Teisalt kinnitavad need tõsiasja, et inimene on Jumala looming ja mitte juhuse produkt Maa arenguloos (nagu teadus püüab elu tekkimist Maa peal seletada).

Tavaliselt peetakse andekaks inimeseks seda, kelle anne paistab silma ja seepärast on kõigile arusaadav, et tal see on. Kristlikus kontekstis räägitakse Püha Vaimu andidest (vt 1Kr 12:1-11) üldjuhul kui ainuvõimalikest, millega Jumalat ja ligimest teenida. Kui aga lähtuksime jumalikust printsiibist, et loodu väljendab Looja loomust – anda, siis peaks andeid omama ka iga inimene. Tähendab, ta on andekas (sõna „andmine” tüvest tulenevalt on anni omaja andekas). *„Kui palju on sinu töid, Issand! Sa oled nad kõik teinud targasti. Maa on täis sinu looduid.*“ kirjutab Taavet (Ps 104:24).

Nii ei ole Jumal ainult loonud, teinud ja valmistanud, vaid see kõik on loodud targasti. Sünonüümisõnastik (2007) ütleb, et „targasti/targalt tegema” on tegema midagi arukalt ja mõistlikult; „mõistlikult” omakorda: otstarbekalt, praktiliselt, sobilikult, sobivalt, (targa) kombel. Pühakiri õpetab, et targasti/targalt toimib see, kes teeb Jumala juhtnööride järgi: *„Pea, mida Issand, su Jumal, on käskinud pidada, käies tema teedel, pidades tema määrusi, käske, seadlusi ja manitsusi, nõnda nagu Moosese Seaduses on kirjutatud, et sa võiksid targasti teha kõike, mida sa teed, ja kõikjal, kuhu sa pöördud.*“ (1Kn 2:3).

Tooksin siin välja sõnad „otstarbekalt“ ja „sobivalt“, sest need iseloomustavad hästi Jumala eesmärki inimesele ande annetades (kinkides), olgu siis sünnipäraseid või Vaimu andeid. Tõesti, ühel on andi saada leiutajaks, teisel on käelist andi leiutatud asi valmistada; ühel on andi kirjutada muusikateos, teisel on andi see ette kanda; ühel on andi planeerida, teisel aga plaani ellu viia, jne. Jumal on oma tarkuses andnud igale ühele just selle anni, mis talle kohane. Näiteks kirjutatakse 2. Moosese raamatus meestest, kellele Jumala jagas tarkust, mõistust, teadmisi ja mitmesuguseid käelisi oskusi, valmistamaks Talle pühamu, sest Ta arvas

Foto: Üllas Tankler

Tarmo Lilleoja teenimas oma anniga – tõlkimas aastakonverentsil.

Foto: Üllas Tankler

Hans ja Sirly Lahi ning Meeli Tankler teenimas muusikaga.

just neid olevat selleks kohased mehed: *„Ja Mooses ütles Iisraeli lastele: „Vaadake, Issand on nimepidi kutsunud Betsaleeli, Huuri poja Uuri poja Juuda suguharust, ja on teda täitnud Jumala Vaimuga, tarkuse, mõistuse ja teadmistega ning igasugu töööskusega, /…/. Ta on neid täitnud oskusega teha igasugu tööd, olgu sepa- või kuduja- või kangakirjajatöö sinisest, purpurpunasest ja helepunasest lõngast ning linasest lõimest, või olgu kangrutöö, teha kõiki töid ja olla leidlik kunstipärastes töödes.““* (2Ms 35:30-36:2). Uuest Testamendis võiks tuua esile Tabiita (tõlkes: Gasell), kelle elu oli täis häid tegusid ja *„ta jagas palju almuseid“*. Luukas peab vajalikuks kirja panna: *„Peetrus tõusiski ja läks nendega. Kui ta pärale jõudis, viidi ta ülemisse tuppa ja kõik lesknaised tulid tema juurde, nutsid ja näitasid särke ja kuubesid, mida Gasell nendega olles oli teinud.“* (Ap 9:39). Ka meie enda ümber on inimesi, kelle annid näivad ehk „tagasihoidlikud“, kuid nende kasu ja mõju võivad ületada mitmekordselt „silmapaistvate“ andide kasu ja mõju.

Pühakiri kinnitab seega, et Jumala silmis ei ole andetuid ja andekaid inimesi, vaid kõigil on oma osa ja koht mingis tervikus. Üldjuhul jääb terviku tajumine inimesele tabamatuks, aga Jumal oma tarkuses teab, miks ta ühele või teisele just selle ande on andnud. Tervikliku tähenduse annab väga hästi edasi heebreakeelne sõna *„shalom“*. Kõige lihtsam ja levinum tõlgendus sõnale on küll „rahu“, kuid *Strong Concordance* toob välja ka mitmeid teisi tähendusi, näiteks: terviklik, tervis, heaolu, ohutus, rahulikkus, õitseng, täiuslikkus, täius, puhkus, harmoonia, lahkhelide puudumine. Loetletud tähendused pärinevad tüviverbist *shlm*, mis omakorda tähendab täielikku, täiuslikku ja täisväärtuslikku. (Lisaks selgitab veebilehekülg *Jews for Jesus*, et heebrea sõnad annavad edasi ka tunnet, kavatsust/tahet ja emotsiooni, väljendades seeläbi rahulolu, täielikkuse, terviklikkuse, heaolu ja harmoonia tunnet). Sellelt aluselt lähtudes ei saa ükski inimene seega olla andetu (ilma andideta!), sest Andja loomuses on luua *shalom*'i, s.o terviklikkust. Ja seda esmajärjekorras Andja-näolises inimeses endas, teda andide kaudu terviklikuks kujundades (eeldades, et inimene neid Jumala tarkuses ka rakendab).

Olgu meil, Jumala loodutel ja lastel julgust tuua esile see, mida Tema on meile oma tahtest andnud, et meid jätkuvalt kujundada selleks, kelleks Ta meid on kavandanud.

ANNE SALURAID,
Tallinna kogudus,
EMK Teoloogilise Seminari õppejõud

Anne Saluraid – aasta õppejõud

EMK Teoloogiline Seminar andis juunis toimunud lõpuaktusel välja „aasta õppejõu“ tiitli. Selle tiitli pälvis Anne Saluraid. Artiklis saad lugeda, milline oli Anne pöördumislugu ja kuidas ta leidis tee metodisti kirikusse.

Sündisin kristlikus peres, mu vanemad oli Oleviste koguduse liikmed. Nii võib arvata, et mind ka kasvatati kristlikus vaimus, mis eelmise sajandi teise poole alguses oli üsna range; eriti rõhutas seda mu vanaema, kes ikka meelde tuletas, et usklik inimene on tõsine inimene. Sest kui keegi väitis end olevat usklik, siis pidi see välja paistma kõigest, mida ta ütles või tegi.

Teatud vanuseni sai n-ö „vastutuse“ uskliku pere liikmeks olemise eest veeretada vanemate õlgadele võtmes: „mis teha!“, kord tuleb aeg oma tee valida.

Tahes tahtmata tuligi teismelise eaga kätte aeg valida „oma tee“. See aga tähendas otsust „Jumala kasuks või kahjuks“ nagu tol ajal öeldi. Vahel tundub mulle, et ega muud võimalust kui „Jumala kasuks“ otsustada polnudki, sest muusika, mida ma väga armastan, ei jätnud teisiti otsustamiseks võimalust. Nii võib ju öelda? Nimelt loodi just siis Oleviste noortekoor, lisaks sain laulda suures „saatega segakooris“ Ruudi Nõlvaku käe all. Minu jaoks olid need tugeva emotsionaalse laenguga mitte ainult inimlikult, vaid ka vaimulikult – Jumal oskab kõneleda inimesega just tema keeles.

Niisiis, kooriproovid, esinemised, matkad ja väljasõidud oli suurepärane jumalik „konks“, millega mind koguduse, sh ka Jumala enese juures kinni hoiti. Nii nagu ma ühes oma tunnistuses olen öelnud, sain ma oma esimese vaimse leivakoti kaasa just sealt. Jah, sain usku juurduda just niisuguste ehtsat eeskuju andvate ja selget vaimuliku õpetust jagavate vaimulike hoole all nagu Tärk ja Olvik, Meriloo, …. ja mitmed teisedki, keda tänulikult meenutada.

Foto: erakogu

Kuidas ma metodisti kirikusse jõudsin?

Metodistidest kuulsin ja õppisin neid tundma Jaanus Kärneri juhitud ansamblis Sela. Tagantjärele võin öelda, et ilmselt oli siingi Jumala käsi mängus, et mind ansamblisse laulma kutsuti. Nägin ja kogesin siin baptistide omast vabamat vaimsust, mida sh gospelmuusika endas kahtlemata kandis; ja see oli mulle tähtis! Kui vahel *YouTube*'st Derek Prince'i ülesastumisi kuulan, meenub ikka, kuidas Prince'i materjalid meidki, „selakaid“, suuremat pühendumist otsima suunasid.

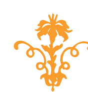
Kindlasti olid need, kristlaste hulgas ja kristlasena elatud ajad hoopis huvitavamad kui seda oleks võinud pakkuda ebakindel maailm.

Võin öelda, et suur huvi teoloogiliste küsimuste vastu tekkis just Selas – jällegi, tolleaegse kombe järgi – tuli isiklikuks tunnistamiseks alati valmis olla. Aga mida sa ütled või räägid, kui teadmistest on puudu? Minu õnneks oli Piibli uurimine, palveõhtud ja pühitsuse otsimine Selas sama tähtsad kui laulmine, ja nii me koos kasvasime – teadmistes Jumalast ja kogemustes Jumalaga.

Aastaid hiljem otsisime vaimulikele küsimustele vastuseid juba koos abikaasa Antsuga. Usun, et niisugune aktiivne Jumala „asjadega tegelemine“ ei saanudki lõppeda teisiti kui üliõpilasena EMK Teoloogilises Seminaris. Tõesti, tundsin, et olin õiges kohas, sest minu vaimulik kasvamine sai uutmoodi hoo sisse, jumalapilt selgines, kogemused said arusaadavama sisu, kristlaseks olemise tähendus kindlama eesmärgi, ja veel palju-palju muud, mida Jumalal mulle varuks oli; nagu õpetajaamet, millest, pean ütlema, küll kõige vähem oskasin mõelda.

Mulle tundub, et me jääme elu lõpuni üllatuma Jumala ligiolevast tegutsemist meie eludes, ja mis kõik võib veel varuks olla! Tema tunneb meid läbi ja läbi ja seepärast seab ka teerajale – just meie ja ei kellegi teise jaoks – mille Ta on valmistanud juba enne, kui me siia maailma tulime.

Olen õnnelik ja väga tänulik kõigi ja kõige eest, kes ja mis on aidanud tänasesse päeva välja jõuda. Jumal on tõepoolest meie kõigeväeline Isa.

Ajakirja Koduteel kolleegium õnnitleb Annet aasta õppejõu tiitli puhul!

Juubilar Mark Philip Nelson

2. oktoobril saab 50-aastaseks EMK Teoloogilise Seminari dekaan Mark Philip Nelson. Kuidas maailma teises otsas sündinud ja kasvanud noormees Eestisse jõudis ja milline on tema igatsus Eestimaa kristlaskonna suhtes, saad lugeda Kaire Lotamõisa intervjuust Markiga.

Foto: EMK pildikogu

Tutvusta palun ennast, kust sa oled pärit, kas usklikust perekonnast?
Olen Kanadas sündinud välis-rootslane, Eesti elanik. Minu kodukirik Kanadas kannab nime *New Sweden Mission Church* ja ma peaaegu sündisin kirikus. Minu pere aitas algselt rootsi sisserändajatele kirikut rajada (kiriku keel läks rootsi keelest inglise keelele üle juba ammu enne minu sündi). Mu isa oli palju aastaid koguduse juhatuse esimees ja nii olime sellega väga seotud. Mäletan, et palusin Jeesust oma südamesse, kui käisin meie talus ringi, kui olin võib-olla 5-aastane ja ma ei mässanud ega seadnud seda kunagi kahtluse alla. Jumal on alati olnud minu elu tõeline ja oluline osa.

Millised on sinu mälestused kodumaalt Kanada kogudusest?
See on väike kirik lähimast alevikust umbes 8 km kaugusel ja olles Kanadas, ehitasid kohalikud mehed kiriku kõrvale meie oma hokiväljaku. Teismelisena veetsime seal palju aega ja see oli suurepärane võimalus suhete arendamiseks teiste piirkonna inimestega.

Võib-olla kõige olulisem mälestus on see, kuidas me tegime pühapäevakooli. Pühapäeviti alustasime kell 10 lühikese ülistusega ja siis läksid kõik pühapäevakooli – ka täiskasvanud. See oli umbes 45 minutit piibliõpetust, mis oli tugeva aluse loomiseks nii oluline. Siis kell 11–12 oli jumalateenistus ja loomulikult jutlus. Jutluse eesmärk ei ole õpetada, nii nagu Piibliõpetus ei asenda jutlust. Mõlema olemasolu igal pühapäeval oli ääretult tähtis.

See oli kirik, mis keskendus väga Piiblile. Mäletan pühapäevakooli ajal, kuidas mu isa aeg-ajalt õpetas „mõõgavõitlust". See oli võistlus, kes suudab kõige kiiremini oma Vaimumõõga abil leida Hoosea 11:1 või Filiplastele 3:12. Meid kasvatati mõistma, kui tähtis on Piibli tõeline tundmine.

Meil olid imelised suvelaagrid sellise programmiga, et kui esimese klassi laps mäletab 10 piiblisalmi, võib ta tasuta laagrisse minna. 2. klassis pidid nad suutma esimest 10 piiblisalmi korrata ja veel 10 juurde õppida ja nii kuni 12. klassini, et tasuta laagrisse minna, tuli sul 120 piiblisalmi meelde jätta. Mu vanemad ütlesid mulle lihtsalt, et ma ei saa laagrisse minna, kui ma neid salme meelde ei jäta. Alles siis, kui olin täiskasvanu, tunnistasid vanemad, et tegid tegelikult laagrisse annetuse minu mineku kulude katmiseks. Kuid nad teadsid, kui tähtis on Jumala sõna tõeliselt tunda, ja ma olen selle eest nii tänulik.

Kuidas sa jõudsid Eestisse?
Rootsi peres üles kasvanuna tahtsin minna Rootsi. Pärast keskkooli läksin Rootsis seminari õppima ja üks mu klassivend oli Mehis Metsala (Mart Metsala noorem vend, ta on pastor Soomes). Esimest korda tulin Eestisse tema pulma 1992. aastal. See on pikk lugu, kuid 1996. aasta jaanuaris kolisin siia ja Eestist sai minu kodu.

Millal tulid EMKTS-i õppejõuks?
Kui ma 1996. aastal siia kolisin, anti mulle võimalus õpetada valikkursust. Tundus, et neile meeldis ja ma olen sellest ajast siin õpetanud. See esimene tund oli huvitav. Tunnis olid Toomas Pajusoo, Urmas Rahuvarm, isegi Urve Pärnamets. Ma olin nii noor! Neil olid minuvanused lapsed! Niisiis, ma kandsin alati lipsu ja pintsakut, et ma vähemalt näeksin välja nagu õpetaja! Kui sain 33-aastaseks, siis pinge langes, mõistes, et olen sama vana kui Jeesus, nii et keegi ei saa öelda, et olen liiga noor. Sellest ajast peale pole ma lipsu kandnud.

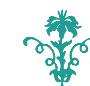
Millega tegeled vabal ajal? Kuidas „täidad enda tassi"?
Olen sündinud talus. Meil oli 500 siga, umbes 40 lihaveist, 1 piimalehm, piisavalt kanu nii munade kui liha jaoks ja suur köögiviljaaed. Lõõgastumiseks läksime kalale või jahile. Niisiis, mul oli „Kevade" raamatu Kentuki Lõvi ideaal ja ma lõõgastun maal, mitte linnas. Minu jaoks on kõige lõõgastavam telesaade „Elu allpool nulli", mis näitab Alaskas elavate inimeste tegelikku elu ja sisaldab palju seda, millega ma üles kasvasin. Võin istuda meie Viimsi korteris ja ette kujutada, et olen metsas. Loodus on see koht, mis pakub mulle hingerahu.

Milline piibli kirjakoht või lugu on sind ennast teenimise teemal inspireerinud?
Ma armastan Vana Testamenti ja üks lugu, mis on mind alati inspireerinud, on Joosua viimane kõne Iisraelile, kus ta käsib neil vaadata, mida Jumal oli nende heaks teinud, vaadata, kuidas Jumal tõi nad siia tõotatud maale. Siis esitab ta neile väljakutse: „Valige endile täna, keda te tahate teenida: kas neid jumalaid, keda teie vanemad teenisid teisel pool jõge, või emorlaste jumalaid, kelle maal te elate? Aga mina ja mu pere, meie teenime Issandat!" (Jos 25:15) Ma näen, mida Jumal on minu heaks teinud mu elu jooksul ja olen nii tänulik. See ei muuda automaatselt valikut lihtsaks. Iisrael nägi vaeva! See on pidev lahing, et eraldada end patusest maailmast. See on valik, mille peame iga päev tegema.

Mis sa arvad, mida saaks teha, et seminari tudengid või inimesed kogudustes leiaksid paremini oma annid üles?
Peame meeles pidama, et meie annid ei kuulu meile. Jah, Paulus kirjutab – olge agarad püüdma suuremaid armuandeid (1Kr 12:31), kuid me ei leia neid oma jõust, sest need ei pärine meilt. Nad tulevad Jumalalt. Seega, kui tahame leida oma ande, peame teadlikult kasvama Jumalale lähemale ja peame olema valmis teisi teenima, sest kingitused antakse ühiseks kasuks (1Kr 12:7). Nii nagu Vaimu vili kasvab välja tihedast sidemest Jumala Vaimuga, on ka Tema kingitustel vägi Temalt ja Tema kaudu. See tähendab, et Jumala lähedal olemine on võti ja parim viis on veeta aega koos Temaga Tema sõnas, Piiblis, olla avatud südamega ja kutsudes Püha Vaimu rääkima. Meil on see aare, terve raamat, mis on Jumala sõnum mulle ja sulle! Minu palve Eesti kirikute eest on see, et me läheksime aina sügavamale Piibli tundmisesse ja kogemisse, et saaksime tõeliselt aru, kes on Jumal, kes me oleme Tema suhtes ja kes Ta tahab, et meie oleksime. Kui avastame, kes me tegelikult oleme Jumala ees, siis algab tõeline elu ja kogudus võib ellu ärgata.

Meil on vaja seminari kõrgema haridustaseme pakkumiseks, kuid sügav piibliõpetus ei saa olla mõeldud ainult neile, kes saavad kuhugi õppima minna. Me vajame seda pidevalt igas koguduses. Sellepärast oleme abikaasa Líviaga korraldanud piibliuurimispäevi, kogudes kokku terveid (või peaaegu terveid) kogudusi, et näidata, kuidas Piibel annab neile aluse Jumalaga sügavamale minemiseks ja aitab seeläbi ka nende annid ilmsiks tuua. Jumala annid, mida saab kasutada Tema ülistamiseks ja meie ümber olevate inimeste teenimiseks. Üks piiblisalm, mille pidin lapsepõlves laagrisse minekuks meelde jätma, Matteuse 4:4 „Inimene ei ela üksnes leivast, vaid igast sõnast, mis lähtub Jumala suust."

On sul mõni unistus või igatsus, mis pole veel täitunud (või mõni, mis on täitunud)?
Jumal on olnud hämmastavalt hea. Ta on andnud mulle võimaluse saada nii palju suurepäraseid kogemusi. Põhikoolis sain ma ülesande samojeedi rahva kohta. Mäletan, kuidas mõtlesin, et oleks nii vahva, kui saaksin tundras püstkojas viibida. Meie korraldatud misjoniprojektide kaudu andis Jumal mulle võimaluse ööbida nii neenetsi kui ka handi püstkojas. Jumal annab selliseid erilisi maiuspalasid, kui oleme Temale ustavad. Nüüd on minu unistus lihtsalt näha, kuidas piibliõpetus mõjutab tervet Eestit, andes vaimset tervenemist ja jõudu. Minu unistus on näha igas koguduses piibliõpetajaid, kes õpetavad Püha Vaimu väes ja tarkuses. See on tähtsam kui miski muu, millest võin unistada.

Metodisti kirik soovib Mark Nelsonile juubeli puhul palju Jumala õnnistusi!

Metodistliku töö iseseisvumine Eestis

Käesoleval aastal möödub sada aastat Eesti metodistide esimesest iseseisvast aastakonverentsist Haapsalus. Toomas Pajusoo on koostanud ülevaate metodisti töö algusaastatest Eestis.

Esimeste metodisti kiriku teerajajate Vassili Tähe (Peterburist) ja Karl Kuuma (Tapalt) evangeelse kuulutustöö tulemusena kinkis Jumal Saaremaal vaimuliku ärkamise, mille alguseks peetakse 9. juunit 1907. Nende vendadega liitus usule tulnud Martin Prikask Arensburgist (Kuressaarest). 1908. aasta sügisel mälestasid esimesed pöördunud metodistid ühes Kuressaare erakorteris omavahel Issanda surma, mida võiks sisuliselt nimetada koguduse alguspäevaks. Evangeelse äratustöö tulemusena rajati Kuressaares peakogudus (26. aug 1910) ja esimene puitkirik pühitseti seal dr Simonsi poolt (28. okt 1912). Metodistide vaimuliku töö keskuseks sai Kuressaare. Alustati uute tööpunktide rajamisega, nagu Reeküla ja Tõlluste, mis 1910. aastal said Kuressaare emakoguduse osakondadeks, kuid nende koguduste ametlik registreerimine ja palvelate ehitamine jäi palju hilisemasse perioodi.[1] Omariikluse ajal registreeriti peakogudus nimega Eestimaa Piiskoplik Methodisti Kogudus (23. sept 1919, kirjaviis originaalkujul).

Ärkamistuli levis algul üle Saaremaa ja sealt edasi 1912. aastal Tapale, kus rajati esimene Mandri-Eesti piiskoplik metodisti kogudus (15. juuli 1912). Seejärel tekkisid uued kogudused Haapsalus (9. märts 1918), Rakveres (24. sept 1920) ja Pärnus (30. aug 1921). Aastaks 1921 oli lisaks Kuressaare peakogudusele rajatud neli kogudust mandri-Eestis, mis tollase seisuga olid kõik Eestimaa Piiskopliku Methodisti Koguduse osakonnad. Kolm neist said ametlikult registreeritud enne 1921, välja arvatud Pärnu, mille registreerimine lõppes hiljem teisel katsel.[1]

Tähtsamad sündmused, mis mahtusid aastasse 1921, olid Haapsalus kirikuhoone krundi ostmine (26. mai 1921) ja ehitustööde alustamine ning Tallinnas kahe maja ostmine (9. dets 1921) aadressil Suur Pärnu maantee 19 ja 21, mis olid planeeritud vaimulike koosolekute pidamiseks ja lastetööks.[2] Kahtlemata mängisid selles suurt osa dr George A. Simons ja esimene eestlasest superintendent Martin Prikask. Ühtlasi oli majade ostmine ettevalmistus Tallinna koguduse rajamiseks, mis teostus üsna pea, 3. märtsil 1922.

Soome Konverents, mis peeti 11.–16. augustil 1920 Helsingis, jäi Eesti ja Soome metodistidele viimaseks ühiseks aastakonverentsiks. Ameerikas Des Moines'is (Iowa) toimunud Peakonverentsil (General Conference) anti Venemaa Keisririigi võimu alt vabanenud riikidele luba moodustada iseseisvad misjonikonverentsid.[3] Nii peetigi 27.–31. juulil 1921 Haapsalus esimest korda ajalooline Piiskopliku Metodisti kiriku pastorite ja kaastöötegijate aastakonverents,[4] mida juhatas kindral-superintendent dr John Louis Nuelsen (praeguse ametinimetusega piiskop).

Piiskopliku Methodisti kiriku pastorite ja kaastöötegijate

Aasta konwerents

Haapsalus, Eestimaal, 27—31. juulini 1921. Juhatab kindral-superintendent piiskop Dr. John L. Nuelsen.

„Maailm on minu kihelkond ja hingesi peasta minu elukutse."
Parem kõigist on: „Jumal on meiega!"
John Wesley.

Haapsalu aastakonverentsi kava tiitelleht.

Konverentsi kava järgi oli aastakonverentsile registreeritud 33 delegaati, neist 8 pastorit, 17 jutlustajat ja veel 8 kutsutud külalist. Fotole on jäänud neist 27, sh puuduvad Vassili Täht ja Oskar Põld, kes ilmselt ei saanud poliitiliselt keeruka olukorra tõttu Venemaalt Eestisse sõita.

Konverentsi istungid peeti üüritud ruumides Jaani tn 6. Kõik jumalateenistused toimusid EELK piiskopi Jakob Kuke lahkel loal Haapsalu lossikirikus. Konverentsil lauldud ühislaulud on väga tuttavad veel sada aastat hiljemgi: „Võta nüüd Issandat", „Tee tööd, öö ligi jõuab" ja „Oh võta mind, mu Jumal". Koosolekul, mis algas õhtul kell pool kaheksa, vaheldusid neli kõnet koorilauludega. Kõnelejateks olid August Mikkov Haapsalust avatervitusega, järgnesid Martin Prikask, Balti riikide superintendent dr Georg A. Simons ja pikema kõnega piiskop dr John L. Nuelsen, mis nii Jumala riigi töötegijaid kui ka kõiki kuulajaid vaimulikult kosutas. Tervituskoosolek lõppes palve ja ühislauluga.

Konverentsil moodustati kolm ringkonda ja määrati piiskopi poolt superintendendid aastaiks 1921–1922. Nendeks said Heinrich Holzschuher (Läti-Leedu), Hjalmar Salmi (Venemaa ja Karjala) ja Martin Prikask (Eesti). Märkimist väärib uute töötegijate lisandumine.

Fotod: EMK pildikogu

Aastakonverents 1921, esireas keskel piiskop dr John L. Nuelsen, tema paremal käel dr George A. Simons ja vasakul Martin Prikask.

Konverentsi prooviliikmeteks võeti vastu Fritz Eidin, John Witt, Karl Beike, Adam Varonen, Ernst Bahn, Eugen Grigorjev, Vladimir Rafalovsky ja Hans Söte – kokku 8 uut liiget. Prooviliikmena jätkas George F. Robinson. Sõjategevuse tõttu varem ordineerimata jäänud Rudolf Brenneiser, Alfred Hühn ja Johannes Karlson valiti täisliikmeks ja õnnistati diakoniks.

Piiskop dr Nuelseni määramised Eesti ringkonnas:[5]
Superintendent – **Martin Prikask** (elukoht Reval/Tallinn)
Arensburg/Kuressaare ja ümbruskond – **Hans Söte**
Dorpat/Tartu – määramisel
Fellin/Viljandi – määramisel
Hapsal/Haapsalu – määramisel
Narva – määramisel
Pernau/Pärnu – määramisel (Karl Kuum)
Reval/Tallinn – **Martin Prikask**
Taps/Tapa – **Johannes Karlson**
Weisenstein/Paide – määramisel
Wesenberg/Rakvere – **Johannes Karlson.**

Kolm ringkonna superintendenti Heinrich Holzschuher, Hjalmar Salmi ja Martin Prikask.

Mida tähendab siin piiskopi märge „määramisel"? Eeskätt seda, et antud hetkel ei leidunud olemasoleva või rajatava koguduse jaoks teoloogilist haridust omavat töötegijat. Samas tähendas see valmisolekut seada sihte tulevikuks, et kõik nimetatud koguduse tööpunktid saaksid kvalifitseeritud tööjõuga varustatud. Seniks tegid seal tööd kohalikud jutlustajad, kes olid otsustanud läbida vastava teoloogilise ettevalmistuse.

Aasta 1921 oli Eesti metodistidele ajalooline, sest Haapsalus toimus nende esimene iseseisev pastorite ja kaastööliste aastakonverents. Eesti ei olnud enam Soome Aastakonverentsi ja selle alluvuses oleva Vene Misjoni liige. Eesti PMK Aastakonverents koosnes nüüdsest Eesti, Läti-Leedu ja ka Venemaa-Karjala ringkonnast. Haapsalus toimunud konverents sai oluliseks verstapostiks edasisel integreerumisel ülemaailmse Piiskopliku Metodisti Kirikuga.

TOOMAS PAJUSOO,
Tallinna kogudus

1 Esimene taotlus (13.02.1922) lükati tagasi (RA, ERA.14.11.1046). Kogudus registreeriti 11.06.1923 (RA, ERA.14.11.1047).
2 Kristlik Kaitsja, nr 2, 1922, 25.
3 Kristlik Kaitsja, nr 6, 1920, 89.
4 „Russia Mission Conference and Baltic Mission". Held in Hapsal, Estonia, July 27–31, 1921. Minutes of the Annual Conferences of the Methodist Episcopal Church. Fall Conference 1921 (June–October). The Methodist Book Concern, New York–Cincinnati, 612–613. Aastakonverentsi protokoll on hoiul ÜMK Ajalooarhiivis (GCAH).
5 Vassili Täht sai määramise Volossovos Venemaa-Karjala ringkonnas.

Meenutusi EMK suvekonverentsist

Mis ma siis ootasin või mida läksin sinna tegema? Nägema sõpru, kuulama sõnavõtte, jalutama kaunis kohas, ujuma meres. Kindlasti, aga see on teiseks. Midagi veel? Kindlasti. Otsima Jumalat, kuulama Tema kõnetust, tajuma usurahva vaimset valmisolekut (milleks? Pilvede pärast, mida palvetades alatihti nägin?).

Neil T. Anderson on kirjutanud: Sinu suurim täitumine/teostumine (ingl *fulfillment*) tuleb, kui avastad oma Jumalast antud unikaalsed annid ja kasutad neid selleks, et teenida teisi ja tuua austust Jumalale. Ma olen temaga täiesti nõus. Aga mis siis ees seisab – tuleb avastada oma annid, ka tunnistada neid ja teenida nii nagu Jumal juhib ja kuhu läkitab. Suvekonverentsi peamine mõte oli: minge kõike maailma ja kuulutage evangeeliumi… Oma sisu poolest oli see konverents erakordselt ühtne. Väga paljud sõnavõtud jooksid otsekui üksteise sisse, hilisemad kõnelejad tsiteerisid eelmisi. Püüdsime selgelt kinni selle rea: otsi Jumalat, tule Tema ligi, ole Tema ligiolus, veeda aega Temaga, siis läkitatakse sind, aga mitte enne, kui oled saanud „väe kõrgest“. Siis maailm tunneb ja näeb, et oled olnud koos Jeesusega, et kannad sõnumit, mida inimesed vajavad, kannad ka väge, et tervendada ja ajada välja kurje vaime. On see kerge või raske? Ma ei tea, aga selge on, et usurahvas vajab kindlat juurdumist Jumalas, vajab Vaimu juhtimist ja vajab ka julgust. Seda viimast saime küllaga ülistustiimi teenimises: ma ei karda, vaid usaldan Sind… Oma andide äratundmist ja kasutamist toetasid ka Wesley grupid, mille arutlustes selgus, et me polegi alati kindlad oma kutsumises või annetes.

Minul oli eesõigus esimest korda teenida Aldersgate'i palvemeeskonnas. Kogunemised ühispalvele ja eestpalveteenistus olid need, millest ma sõna otseses mõttes toidetud sain. See on see sisemise täitumuse tunne, millest Anderson kirjutab. Õppisin rohkem usaldama, et Jumala Vaim tõesti juhib, annab märku ja toob selgust. Hästi suur rahu ja sisemine vaikus tuleb Jumala ligiolus, nii et sa enam oma mõtetega ei sekelda, vaid ootadki. Väga teravalt jõudis Hindrek Taavet Taimla jutlusest kohale teade: maailm vajab küpseid kristlasi, väga vajab. Et me ei oleks enam oma emotsioonide ja tujude poolt kõigutatavad, ei heitleks oma isikut puudutavate küsimuste ümber, vaid oleksime valmis teenima, igaüks oma annetele vastavalt. See on Jumala töö meis, Tema kuningriik saab ilmutatud. Ma tahaksin uskuda, et me kõik küpsesime selle laagri jooksul. Et Jumal tervendas ja varustas.

Väga puudutas vanglatöö teema. Usun, et see sai paljudele meist pideva eestpalve teemaks. Erakordsed olid noored ja lapsed. Sööki ei jõua ära kiita. Jumala töö on, et Ta toob ühtsuse ja osaduse, mis oli kogetav. On tõenäoline, et me valmistusime seal eelolevaks ajaks.

Ja me oleme läkitatud. Koguja ütleb: Külva oma seemet hommikul ja ära lase oma käsi puhata õhtul, sest sa ei tea, mis õnnestub… (11:6). Söögilauas rääkis Luule, et ta on teinekord veel augustis herneid maha pannud, et võivad veel valmida, kui kena sügis. Kodus vaatasin üle, herneid mul polnud, aga leidsin pooliku paki rediseseemneid, panin ühe väikese vao. Tundus oluline.

Kes on valmis? Kes ütleb: Läkita mind?

IMBI HERM,
Rakvere kogudus

Foto: Marjana Luist

Pühapäevane jumalateenistus suvekonverentsil.

Vähemasti üks hea asi (neid on kindlasti veel) meenutuste kirjutamisel on see, et kirjapanemise protsess paneb uuesti täpsemalt kogu sündmust meelde tuletama, kõiki kuuldud kõnesid ja lauldud laule ja peetud vestlusi üksteise järel mälust üles otsima. Suvekonverentsi moto „Minge kõike maailma, kuulutage evangeeliumi kogu loodule!“ (Mk 16:15) on juba iseenesest kõnekas, nii praeguses ajas kui tegelikult kõigis muudes, kergemates ja raskemates aegades. Mulle meeldis konverentsi juures see, kui palju erinevad külgi võib sellisele läkitusele leida ja kui mitmel viisil sellele läheneda. Alati võiks ju jääda piiritletuks sellega, et on „10 lihtsat viisi, kuidas 21. sajandil evangeeliumi kuulutada“; kuid ilmselt sellist lihtsat retseptiraamatut nii suure ülesande jaoks koostada ei saa. Oli väga puudutav, et konverentsi esimese õhtu jutlustaja Stanislav Ossipov rõhutas esmajoones Jeesusega koos veedetud aegu ja vajadust Jumalat otsida – ja seda enne, kui läheme välja ja hakkame maailma muutma. Sest seda maailma ei saa ilma Jumalata muuta ja meil pole ilma Tema läheduseta ka väge. Omamoodi jätkas seda teemat ka samal õhtul toimunud Eesti Aldersgate'i teenistuse 10. aastapäeva tähistamiseks peetud koosolek. Ei saa palvetada tõsiselt sõnu „Tule, Püha Vaim!“, kui pole olnud tõsiselt Jumalaga veedetud aegu, mil tõded, et ükski haige ei tervene ega hing ei parane kui Jumal ise läbi Püha Vaimu appi ei tule.

Reede hommikuses piiblitunnis pani Anne Saluraid mõtlema, millal ma viimati Jumalale siiralt Tema Sõna kohta küsimusi esitasin. Nimelt rääkis Anne Mk 16:15 kirjakohast just küsimuste esitamise võtmes ja õpetajana võin tunnistada, kuidas küsimuste esitamise oskus, tahe ja ind õpilaste hulgas vanemaks saades järjest vähenevad. Kas see juhtub ka meiega kristlastena, et võime saavutada ühel hetkel sellise ükskõikse oleku, et miski meid enam Sõna lugedes küsima ja rohkemat teada tahtma ei pane? Ei tahaks kuidagi sellesse punkti jõuda.

Foto: Marjana Luist

Suvekonverentsi teemakäsitluse laiahaardelisust iseloomustab kindlasti muuhulgas Maire Latvala seminar tervisest – terviklikust, ihu, hinge ja vaimu haaravast tervisest. Lisaks headele teadmistele Piibli näidetest tervise ja haiguse kohta, psühholoogidele tuntud stressireaktsiooni käigust ning isegi laste käitumise põhjustest, sain vähemasti mina küll kinnituse, et Jumal on huvitatud ka minu tervisest ja ma ei ole pelgalt automaatne tööriist Tema käes. Ta tahab, et Tema evangeeliumi kuulutajate vägi särab rõõmust ja on terve nii ihu, hinge kui vaimu poolest.

Laupäeva õhtune Hindrek Taavet Taimla jutlus kõnetas aga taas erinevast küljest ja pani küsima: kuidas käitun, reageerin ja mõtlen ma kristlasena erinevates olukordades ja kas peaksin püüdlema suurema vaimuliku küpsuse poole? Kas evangeeliumi kuulutus, millega kaasnevad imed ja tunnustähed, vajab vaimuliku küpsuse tunnistust ja kas ma ikka oskaks valida kolme külatäie rivis seisvate inimeste, kes terveks tahavad saada, ning presidendi helikopteri vahel, mis on spetsiaalselt mulle järele saadetud? Mille valiksite teie? Kas see sõltub olukorrast? Ja kas siin tuleb välja ka jüngerluse ning koostöö olulisus – et oleks, keda jätta kolme külatäiega tegelema ja oleks, keda saata presidendiga kohtuma?

Vahel on aga nii, et kõige enam kõnetab ikkagi see, mis mingil viisil läbi erinevate aegade on kogu aeg südames olnud. Ma ei tea, kui mitmes erinevas füüsilises ja digitaalses Piiblis olen ma kollaseks, roosaks, oranžiks, siniseks värvinud, alla kriipsutanud, kommenteerinud järgmise kirjakoha Ap 4:13: „Nähes Peetruse ja Johannese kartmatust ja teada saades, et nad on õppimata ja lihtsad mehed, panid nad seda imeks. Nad tundsid ära, et need mehed olid olnud Jeesuse kaaslased.“ Olid olnud koos Jeesusega, nagu mitmed inglisekeelsed tõlked seda edasi annavad. Kõige kuulsamate ja võimsamate apostlite, kes kõige silmapaistvamal viisil täitsid Mk 16:15 antud läkitust, kõige märgatavam omadus oli OLLA JEESUSEGA. Aitäh, Üllas Tankler, seda nii süstemaatilisel ja kaunil viisil esile toomast!

Kokkuvõttes võib öelda, et olid igal viisil ilusad, kõnekad ja kosutavad päevad Aa rannas. Suur aitäh vastuvõtjatele ja korraldajatele, aitäh kõigile, kellega sai häid vestlusi peetud ja olulisi palveid palvetatud ja kõige suurem tänu Jumalale, kes kõik kõige paremal viisil kokku kombineeris.

LAURA HERM,
Rakvere

EMK Pärnu Agape Kogudus – 100

Esimeste metodisti kiriku teerajajate Vassili Tähe ja Karl Kuuma evangeelse kuulutustöö tulemusena kinkis Jumal 1907. aastal Saaremaal vaimuliku ärkamise. See levis Saaremaalt edasi Tapale, kus Karl Kuuma poolt rajati esimene Mandri-Eesti piiskoplik metodisti kogudus (15. juulil 1912). Seejärel tekkisid uued kogudused Haapsalus (9. märtsil 1918), Rakveres (24. sept 1920) ja Pärnus (30. aug 1921). Seega käesoleval aastal möödub sada aastat EMK Pärnu Agape Koguduse sünnist.

15. juulil 1921 pidas Karl Kuum viimase koosoleku Tapal oma kodus Pärna tn 9.[1] Sama aasta 20. juulil sõitis ta Pärnu, kus pidas seitse koosolekut. Jumal õnnistas neid ja paljud said oma südamesse Jumala lapse tunnistuse. 27.–31. juulil 1921 oli Haapsalus esimene Eesti Piiskopliku Metodisti Kiriku Konverents. Pärnu usklikud olid saatnud konverentsile palve, et keegi võiks alustada Pärnus koguduse tööd ja esitasid selleks Karl Kuuma kandidatuuri. Ettepanek võeti vastu ja piiskop John Louis Nuelsen andis selleks loa.

24. augustil 1921 sõitis Karl Kuum oma uuele tööpostile Pärnu, kus ta pidas koosolekuid peaaegu iga päev. Jumal õnnistas ta tööd ja 30. augustil 1921 asutas Karl Kuum vend August Kiinvaldti korteris koguduse, täpsemalt Eestimaa Piiskopliku Methodisti koguduse Pärnu osakonna, kus valiti ajutine nõukogu ja eestseisus.[2] Karl Kuum sai koguduse esimeseks õpetajaks, nagu tollal seda ametikohta nimetati.

Kindlasti võib Karl Kuuma kõige helgemaks mälestuseks seoses Pärnuga pidada tema poja, tollal 22aastase Aleksandri usule tulekut 27. detsembril 1921. Aleksander Kuum, kellest sai hilisem EMK superintendent, meenutab juhtunut järgmiselt:[3]

Ühel hommikul, kui pärast väljas viibitud ööd tulin koju, võisin märgata, et ka mu vanemad polnud puhanud. Isa oli tõsisem kui kunagi varem ja ema silmad olid pisaraist niisked. Nad ütlesid: „Täna öösel palusime sinu eest Jumalat, nii nagu me veel kunagi palunud ei ole. Sa tead, kuidas me sind armastame, ja just sellepärast palusime, et Jumal, kui Ta muidu sind päästa ei saa, võtaks sult ühe käe, jala või silma, nagu see Piiblis on kirjutatud. Sest parem on sul vigasena taeva saada kui tervena hukka minna."

Tol ajal elas Pärnu kogudus üle ilusaid ärkamisi. Jõulu viimasel pühal oli noorte koosolek, kus mitmed oma elu Jumalale tõotasid. Nad olid õnnelikud, laulsid ja kiitsid Jumalat. Ainult Aleksander tundis end üksikuna ja mahajäetuna. Tema südames oli torm. Seda tormi märkas ka ta isa, kes tuli teda magama kutsuma. Torm kestis kuni kella viieni öösel, kui Aleksander langes otsustavalt põlvedele ja palus vanemate juuresolekul: „Jumal, kui Sa oled olemas, siis ilmuta ennast ka mulle. Ja kui Sa teistele oled rahu andnud, siis kingi seda ka minule!" Jumal kuulis neid palveid.

Suur võis olla isa rõõm, kui poeg Aleksander oli esimeste leerilaste seas koos Voldemar Ojassoniga (pärast eestistamist Valdo Ojassoo). Hiljem täitsid mõlemad Eesti Metodisti Kiriku superintendendi ametikohustusi: Valdo Ojassoo (1956–1962) ja Aleksander Kuum (1962–1974, 1978–1979).

Karl Kuum teenis Pärnu kogudust aastail 1921–1924, kuigi ta polnud veel ametlikult vanemaks ordineeritud.

Esimene ametlik palvekiri Eestimaa PM Koguduse Pärnu osakonna asutamiseks aadressil Possieti tn 16 esitati Karl Kuuma poolt superintendent Martin Prikase nimele 17. jaanuaril 1922.[4] Superintendent Martin Prikask edastas selle 12 isiku poolt allkirjastatud taotluse Viljandi-Pärnu Rahukogule 26. jaanuaril 1922.[5] Kahjuks lükati esimene koguduse registreerimise taotlus Rahukogu kohtuistungil tagasi (13. veebr 1922), sest koguduse asutajaliikmete allkirjad olid notariaalselt kinnitamata, põhikiri ei olnud esitatud kahes eksemplaris ja sellel puudusid eestseisuse allkirjad.[6]

Arvestades eelpoolnimetatud nõuetega, esitas superintendent Martin Prikask Viljandi-Pärnu Rahukogule teise palvekirja koos kaaskirjaga, milles koguduse asutajaliikmete nimed olid notari poolt kinnitatud 4. aprillil 1922. Riigiarhiivist saadud andmete põhjal olid Pärnu osakonna neliteist esimest liiget järgmised: Karl ja Aleksander Kuum, August ja Marie Kiinvaldt, Jüri ja Ella Ojakäär, Edkar Bosch, August Wilken, Selma Kider, Riina Reimann, Helene Aruksaar, Anna Raud, Voldemar Ojasson ja Anna Stauden.[7] Aega võttis, kuid lõpuks palve rahuldati ja 11. juunil 1923 registreeriti ametlikult Eestimaa Piiskopliku Methodisti koguduse Pärnu osakond Viljandi-Pärnu Rahukogu administratiivosakonna poolt Rahukogu Seltside ja Ühisuste registrisse nr 1131 all (Riigi Teataja lisa nr 96, 20. juulil 1923).[8]

TOOMAS PAJUSOO
Tallina kogudus

Esimesed Pärnu koguduse leerilapsed (16.07.1922). Vasakult poeg Aleksander, Ann Harjakas, isa Karl Kuum, Hilda Kotser ja Voldemar Ojasson (Valdo Ojassoo).

Fotod: Pärnu koguduse pildikogu

[1] Reeküla kirik õnnistati alles 20.10.1935 (KK, nr 12, 1935, 179) ja Tõlluste (endine Püha) palvela 9.12.1928 (KK, nr 4, 1929, 59).
[2] Puskay, Jaan. „Mõnda üksikkoguduste ajaloost". – Kristlik Kaitsja, nr 8/9, 1933, 130.
[3] Kuum, Aleksander. „Kaks erilist jõuluööd minu elus". – Kristlik Kaitsja, nr 12, 1939, 170.
[4] RA, ERA.14.11.1046, 2. Viljandi-Pärnu Rahukogu registreerimise akt Eestimaa Piiskopliku Methodisti koguduse registreerimise asjus.
[5] Ibid., 1.
[6] Ibid., 14.
[7] RA, ERA.14.11.1047, 2. Viljandi-Pärnu Rahukogu registreerimise akt Eestimaa Piiskopliku Methodisti koguduse Pärnu osakonna registreerimise üle.
[8] RA, ERA.14.11.1047, 25. Ibid.

10-aastane Pärnu metodisti kogudus, 1931.

Pärnu metodisti koguduse karjased läbi aegade:

Karl Kuum 1921–1924
Voldemar Ojasson 1924–1925
Eduard Raud 1924–1930
Jaan Puskay 1930–1938 (1936 ka Viljandis)
Ferdinand Tombo 1938
August Parkja 1938
Eduard Raud 1938–1941
Ferdinand Tombo 1941–1960
Voldemar Ritsbek 1960–1965
Heino Veensalu 1965–1967
Johannes Roosnurm (pastori kt) 1967
Laas Helde 1967–1968
Johannes Truu 1968
Laas Helde 1968–1983
Üllas Tankler 1983–2005
Tõnu Kuusemaa 1988–2021
Maire Ivanova 2001–2011
Ardi Leerima aastast 2013

Laas Helde:
Metodisti Kiriku emeriitpastor Laas Helde mälestused on koostatud küsitluse põhjal, mis toimus 12. detsembril 1997. Laas Helde töötas Pärnu metodisti koguduse pastorina aastatel 1967–1983. Tema mälestused hõlmavad peamiselt 1970. aastaid.

Koguduses oli naiste ülekaal. Alguses oli see enam vanade kogudus (suurem osa 50aastased ja vanemad). Liikmete hulgas peamiselt töölised ja pensionärid. Hiljem kogudus noorenes võib-olla paarikümne aasta võrra, keskmine vanus võis hiljem olla 40 aasta ümber. 1970. aastate esimesel poolel tärkas noorteliikumine ja koolinoored tulid kogudusse, Pärnus ei olnud ühtki keskkooli, kust meil ei oleks olnud kuulajaid või aktiivseid liikmeid. Jumalateenistused toimusid pühapäeviti kaks korda, hommikul ja õhtul, siis oli saal alati rahvast täis; ning kaks korda nädala sees. Meie koguduses olid aktiivsemad just eriti koolinoored, kes korraldasid näiteks neljapäeviti muusi-

Laas Helde.

Foto: erakogu

kalisi õhtuid, mis olid sisustatud nii muusika kui sõnaga. Nad olid väga aktiivsed saatma välja kutseid, kutsusid bussides inimesi jumalateenistustele, panid kutseid postkastidesse jne. 1970. aastate teisel poolel asutasid noored koguduseliikmed vaimuliku raamatukogu tol ajal põrandaaluseid teid pidi liikuvast vaimulikust kirjandusest (enamik masinkirjas tipitud).

Koguduse õhkkond oli vastuoluline. Liikmeskonnas oli esindajaid päritoluga kõikidest usuliikumistest tolleaegses Eestis, igaüks tõi endaga midagi kaasa ja arvas, et ka metodisti koguduses peaks olema nii, nagu nemad olid varem oma endises koguduses harjunud. Ebakõlad tekkisidki rohkem erinevate traditsioonide pinnal, vähem õpetuslikul pinnal. See oli selle koguduse õnnetus ja õnnistus, sest käis palju külalisvendi, kes sõnaga teenisid. See aitas tasandada neid „teravaid nukke“ ja ületada lõhesid koguduses. Samal ajal kogudus ei vähenenud ja jumalateenistustest osavõtjate arv kasvas. Esialgu käis külas rohkem vanema põlvkonna jutlustajaid ja evangeliste. 1970. aastate keskpaiku, kui algasid ansambel „Sela“ külaskäigud, hakkasid tulema kirikusse noored, vanemaid jäi vähemaks, sest neile ei meeldinud eriti noortemuusika ja esinemislaad. Toimus n-ö põlvkondade vahetus. Siiski peab vanemate koguduseliikmete ees mütsi maha võtma. Nad ei kritiseerinud kunagi noori, vaid võtsid neid avasüli vastu. Palvela ei mahutanud sageli kõiki osa võtta soovijaid, osa pidi jääma välja kuulama.

Riigivõimud tundsid kõrgendatud huvi minu isiku ja koguduse töö vastu (näiteks linna täitevkomitee, parteikomitee, komsomolikomitee, julgeolekukomitee töötajad). Nendega tuli suhelda – üks mees käis igal pühapäeval jumalateenistusel, hiljem ka neljapäevastel noorteteenistustel, ühel korral kukkus tal põuest välja magnetofon. Mind kutsuti 70. aastate teisel poolel, kui noortetöö läks eriti hoogsaks, igal nädalal välja. Nõuti selgitust, mida jutluses tähendas üks või teine lause, üks või teine sõna;

Aastatel 1921-1925 käidi koos majas, mis asus Karja tänava ja Possieti tänava nurgal.

Aastatel 1925-1930 kasutas kogudus maja, mis asus Suur-Veski tänava ja Liiva tänava nurgal.

1930–1940 asus kogudus aadressil Riia mnt 14. Kolmas koht oli juba peaaegu oma, kuid juriidiliselt kuulus see eraisikule.

1940–1947 metodistide palvela natsionaliseeriti, koos käidi Saalemi Evangeeliumi Kristlaste palvelas, Suur-Posti 18a.

1947–1995 olime Adventkoguduse allüürnikeks, aadressiga Karja 3.

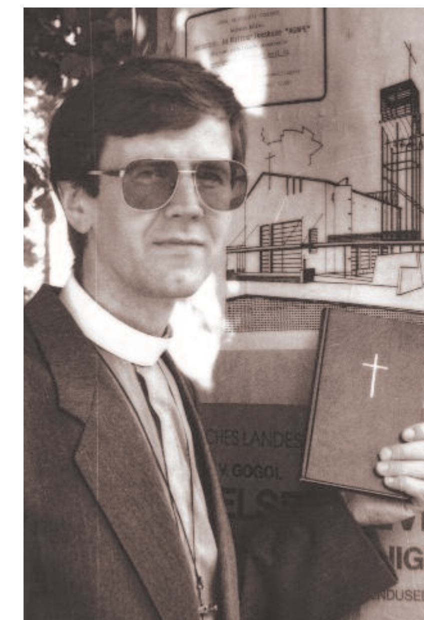
andmeid „Sela“ liikmete kohta. Käisin isegi administratiivkomisjonis, kus määrati 50 rubla trahvi (tol ajal kõrgeim administratiivkaristuse määr) ja ähvardati, et kui asjad ei parane, läheb asi kohtusse. Kuna ametlikult oli usuvabadus, pidid võimud meid sallima. Külaliste suhtes tehti kitsendusi. Neil ei lubatud kantslist kõnelda. Võisid ainult oma pingist tervituse öelda. Sellele keelule ma kuigi tihti ei allunud, seetõttu ka sagedased väljakutsed võimude ette. Väliskülaliste puhul öeldi julgeolekust: teie vastutate nende eest. Mina vastu: Mina vastutan selle eest, mida nad teevad minu majas ja kirikus, muu asja eest ma ei vastuta. Taheti saabujate nimesid, neid ma ei andnud. See jutt jäi sinnapaika. Pärnus käis üldiselt väliskülalisi harva. Neil oli võimudel kerge silma peal hoida.

Varem oli periood, kui ei lubatud kirikuis mingeid pille mängida. Lastetööd ei olnud, see oli rangelt keelatud, samuti hoolekanne, noortetöö, osalemine kristlikes organisatsioonides jms. Kõik muud tööharud peale jumalateenistuste kirikus olid keelatud. Kirik elas sissepoole. Püüti oma elu võimude eest salajas hoida. Aruandeid esitati usuasjade volinikule ja kirikuvalitsusele koguduse liikmete arvu ja muutumise kohta. Need pidid olema täpsed, arvulised, kuid mitte nimelised. Koguduseliikmed olid siiski aktiivsed. Oli segakoor ja keelpilliorkester. Noortekogunemised toimusid 1970. aastatel ka koguduse majas Lastepargi tänaval, neid peeti lauluproovide ettekäändel. Võimude reaktsioon oli muidugi jälle väljakutsumine ja ähvardused, mõnikord ka administratiivkaristused – trahvid.

Nõukogude ajal metodisti kirikus leeriõpetust ei olnud. Laulatusi ja matuseid muidugi toimetati, haigete juures käidi kodus armulauda jagamas. Kirikusse tuldi mitmetel põhjustel: ka uudishimust, kuid enamjaolt siiski usulistel põhjustel. Ainult kombe pärast meil üldiselt ei käidud. Pärnu kogudusel tekkisid sõprussuhted 70. aastate lõpul ühe Rootsi nelipühikogudusega. Nad tulid meid misjoneerima, kuid ütlesid, et olevat avastanud: tegelikult misjoneerime hoopis meie neid.

Üllas Tankler:
Algus oli huvitav. Kuidas sai minust pastor Pärnu metodisti koguduses? Vanasti oli nõnda, et kui üks pastor soovis kirikus pensionile jääda, siis ei lastud tal enne minna, kui ta leidis endale järeltulija sellele tööle. Mulle räägiti, et kui Laas Helde kirikuvalitsusele teada andis, et soovib oma vaimulikutöö üle anda, siis küsiti temalt, kas tal on välja pakkuda inimene, kes tema asemele astuks (kogudust ei saa ju karjaseta jätta!). Vend Helde olevat siis mind nimetanud. Kiriku juhtkond pöörduski seepeale küsimusega minu poole. Kuna Jumal oli juba eelnevalt minuga sel teemal rääkinud (mitte küll konkreetselt Pärnu kogudusest, vaid karjasekutsumusest üldiselt), siis olin selleks valmis.

Omamoodi iseäralik oli tõesti see, et aastal 1983 olin ma vaid 24aastane (pikka aega oli mu mitteametlikuks tiitliks „meie noor pastor“; kahjuks ei tea enam, millal just ma sellest välja kasvasin!). Vähemalt pool kogudusest (aga kindlasti valdav osa neist, kes kohal käisid) olid aga 70 ja 90 eluaasta vahel. Vahel räägitakse hästi palju sellest, kui oluline on koguduses noortetöö (et noored on meie tulevik ja et kogudustel oleks tulevikku, tuleb noortetööle erilist tähelepanu pöörata jne). Seda kuidagi vaidlustamata tahaksin siinkohal rõhutada, kui tänulik ma selle eest olen, et võisin teenida neid rätikutega tädisid, keda siin-seal halvustavalt palveõdedeks kutsuti, kes mulle olid aga eeskujuks ja õpetajateks ning keda teenides ma kasvasin ja kujunesin.

Üllas Tankler, 1992.

Kui hilisemal ajal, pärast uue kirikuehituse käivitamist kandus rõhk linna ja kogukonnaga suhtlemisele ning evangeeliumi kuulutamisele neile, kelle jaoks kirik oli võõras koht, siis tegelikult ulatus see oma sügavate juurtega usuellu, mida õppisin tundma üheskoos selle vanema põlvkonna usuinimestega 80-ndatel.

Koguduse puhul ei saa küsida, kas tema eesmärgiks on usklike inimeste vaimulik toitmine või evangeeliumi edastamine neile, kes kogudusest väljaspool. Piibellik vastus saab olla üksnes „jah“ mõlemale, mitte kas see või teine.

Üks väike vestlus, mis leidis aset sel ajal, kui AGAPE kirikut ehitasime, on minu jaoks omandanud märgilise tähenduse kogu mu teenimistöö kohta Pärnu koguduses. Kord küsisid sakslased minult: „Miks te ehitate nii suurt kirikut nii väikese koguduse jaoks?“ Mäletan selgesti oma vastust, sest selleks polnud mul tarvis enam pikalt järele mõelda: „Me ei ehita seda enda jaoks, me ehitame seda Pärnu linnale.“ Täna ütleksin ehk: kogukonnale. Mõte sama – mitte meile, vaid inimestele, kelle keskele Jumal on meid kogudusena asetanud.

Selle sügava arusaama tõttu kutsusime oma pühapäevakooli lapsi kõikjalt linnast (erinevalt paljudest teistest kogudustest, kes rajasid selle vaid ‘oma’ lastele). Selle arusaama tõttu juurisin koguduse kõnepruugist välja väljendid nagu „meile kõigile tuntud kirjakoht“ ja kogu rõhuasetuse ‘meie’ ja ‘nemad’ eristamisest (meie kui kristlased ja kogudus, nemad kui võõrad, uskmatud, patused). Selle tõttu korraldasime üle linna rahvusvahelist kristlikku draamafestivali, ehitasime sildu ja sidemeid asutuste, koo-

lide ja organisatsioonidega linnas, kellel polnud mingit kontakti kirikuga. Samal põhjusel sai energiat kulutatud tohutu hulga kontsertide, näituste, koolituste ja seminaride korraldamiseks, mis selle sajandi alguses päädisid Eesti Kristliku Juhtimiskonverentsi korraldamisega.

Üks väga isiklik ja samas oluline märkus veel. Kui olin noor, kuulsin sageli lugusid sellest, kuidas tõelised vaimulikud on nii pühendunud kogudusele, et neil „oma elu“ enam polegi. Samas jõudsid minuni ka signaalid, et sellise ideaali poole pürgimisel on nii mõnigi jäänud ilma terviklikest suhetest oma kodus ja perekonnas. Kui midagi on tõeliselt unikaalne minu karjasetöös, siis on see kindlasti tõdemus, et on võimalik üheaegselt armastada oma perekonda ja kogudust. See, kuidas mu lapsed ja abikaasa on mind armastanud, on teinud mind võimeliseks pühenduma nii Jumala riigi tööle kui kodule, neid vastandamata või üht teisele „ohvriks“ toomata.

Tõnu Kuusemaa:
Aasta 1921 oli esimene rahuaasta pärast Vabadussõda, mil hakati Eesti elu üles ehitama – nii ka kirikuelu korraldamine sai uue hoo. Pärnu metodisti kogudus sündis 1921. aastal õp Karl Kuuma misjonitöö tulemusena. Hiljuti juhtus mu kätte üks foto meie kogudusest, mis on tehtud 1931. aastal. Sellelt 10aastaseks saanud koguduse pildilt vaatasid vastu mehed ja naised, kelle nimesid me enam ei tea, küll aga teame me üht – nad armastasid oma Jumalat kõigest südamest.

Nemad võisid vaid unistada sellest, et kunagi on sel kogudusel päris oma kirikuhoone ja et seesama kogudus tähistab oma 100. aastapäeva. Meie võime vaadata tagasi ja olla tänulikud Jumalale ning nendele paljudele ustavatele meestele ja naistele koguduses läbi mitme inimpõlve, kelle kaudu Jumala hea sõnum on jõudnud meieni.

Minu mälestused selle kogudusega algavad juunist 1977, kui üks uskmatust kodust pärit noormees koges Jumala imelise armastuse puudutust, mis andis tema elule

Tõnu Kuusemaa koos abikaasa Külliga.

täiesti uue suuna. Kogudus käis sel ajal koos aadressil Karja 3 ning karjasena teenis kogudust Laas Helde. Mu soov oli olla tema kõrval ja aidata teda nagu oskasin. Aastal 1983 tuli meie kogudust teenima noor ja tarmukas pastor Üllas Tankler. Ka tema kõrval tahtsin seista ja teda toetada.

1985. aastal oli enam kui pool koguduse liikmetest üle 70-aastased, keskiga seevastu oli üsna hõredalt esindatud. Ja siis oli tugev grupp ligi 30-aastaseid, keda Jumal oli kutsunud 1970-ndate teisel poolel noorte ärkamise ajal. Sama aasta koguduse aastapäeva pildilt on see hästi näha. Aasta 1985 tegi eriliseks ka piiskop Ole E. Borgeni visiit Pärnusse – ma sain tema poolt siis diakoniks ordineeritud. Varasemalt piiskoppi lihtsalt Tallinnast kaugemale ei lubatudki. See oli üks märke usuvastaste piirangute leevenemisest perestroika-ajal.

Uus aeg äratas uusi lootusi. Kui pastor Üllas Tankler läks 1987 Pärnu Täitevkomiteesse (toonane linnavalitsus) küsimusega: kas on võimalik, et meie kogudus saaks oma kiriku ehitada – ütles abilinnapea staatuses Vambo Talu kuldsed sõnad: „Aga miks ka mitte!“. Sellest sai alguse sündmusterohke saaga, mis kulmineerus Agape kiriku pühitsemisega 17. detsembril 1995.

Uue ajastu märgiks võib pidada ka asjaolu, et esimese noore pastorina EMKs avanes Üllas Tankleril lõpuks aastal 1988 võimalus minna välismaale usuteadust õppima – see välismaa oli sotsialistlik Ida-Saksamaa. Keelajad ja lubajad KGBst ei osanud aimata, et aasta hiljem langeb juba Berliini müür ning veel aasta hiljem Ida- ja Lääne-Saksamaa ühinevad. Nendel kolmel õpinguaastal vajas Üllas asendajat pastoritöös ja nõnda sai minust pastori kohusetäitja aastail 1988–91. Eesti elus oli see tormiliste muutuste aeg alates sinimustvalgest kevadest ja laulvast revolutsioonist 1988, lõpetades taasiseseisvumisega 30 aastat tagasi. Koguduse elus oli sel ajal vast märkimisväärsem uuendus, et saime hakata vabalt tegema lastetööd. Meeli Tankleri juhtimisel kasvas pühapäevakooli laste arv kiiresti paarikümnelt ligi kahesajani ning koguduse aktiivist suurem osa rakendati pühapäevakooli õpetajaiks või nende abilisteks.

Võime olla Jumalale tänulikud uue (usu)vabaduse ajastu eest Eestis. Pea võimatu on anda lühiülevaadet sündmuste- ja teguderohketest viimastest aastakümnetest – need on aga õnneks paljudel isiklikult läbi elatud ja oma kogemustega kaetud.

Tänasel päeval on meie kogudus üks tubli osaduskond, mis hõlmab kõiki vanuserühmi. Suurem osa meie praegustest liikmetest on leidnud usu Jumalasse just viimase 30 aasta jooksul. Imeline on näha, kuidas Jumal teeb oma tööd ja järjepidevalt liitub kogudusega uusi inimesi. Me pole kogenud küll massilisi pöördumisi, aga igal aastal pühendavad oma elu Jumalale mitmed inimesed – ja nõnda me tasapisi kasvame. Jumal on meile kinkinud meie oma kirikuhoone, mille võimalused on päris suured ja seetõttu on sageli tööd rohkem kui töötegijaid. Nii me siis palvetamegi, et Jumal kingiks jätkuvalt innukaid töötegijaid.

Oleme läbi aastakümnete rõhku pannud laste- ja noortetööle. Tänagi on nad meie suur rõõm. Kõige pisemad on väikesed beebid ja suuremad lõpetavad koole. Koguduse pühapäevakoolis käib üle 20 lapse, noori on olnud teist sama palju. Kord aastas korraldab pühapäevakool kõigile linnalastele avatud suvekooli, kus ka koguduse noored kaasa aitavad. Ning noorte suve tippsündmuseks on telkimisega väljasõit. Kui tavaliselt on mitte-kristlased Eestis kiriku suhtes umbusklikud, siis just laste ja noorte kaudu on tekkinud meil hea side ka lapsevanematega. Ja kuigi neist ei saa kohe pöördunud kristlasi, on ometi üks usalduse sild loodud, mille kaudu Jumal saab jätkuvalt tegutseda.

Jumal on kutsunud meid mitte selleks, et vaid ise rõõmu tunda kristlaseks olemisest ja Jumala lähedusest, vaid et sõnumit Jeesuse päästvast armust ja armastusest teisteni edasi kanda. Meie kirik kannab nime „AGAPE“ – selle Jumala armastuse kandjad ja edasiandjad tahame me jätkuvalt olla, ka siis, kui suur juubel on peetud ja oleme astunud uude sajandisse koguduse ajaloos.

Maire Latvala:
Pärnu metodisti kogudus on minu kogudus olnud mitu aastakümmet. Mäletan seda kogudust sellest ajast, kui mul üldse teadlik mälu on tekkinud, ehk 1980. aastate algusest. Lapsesilmadele paistis koguduses olevat palju eakaid ja ustavaid palvetajaid. Peale on tulnud uusi põlvkondi, ehitatud on uus kirik (mis polegi enam nii uus), kogudus on muutunud väga õppimishimuliseks. Viimastel aastatel on Pärnu Agape koguduse trumbiks olnud ilmselt lastetöö. Mis kõige erilisem selle koguduse juures – soojust ja armastust olen selles koguduses igal ajastul kogenud. Pärnu kogudusse tulla on sama, kui minna koju – kohtan alati palju armastavaid pilke, käepigistusi, kallistusi, sõnu. Tunnen, et olen oodatud.

Mul oli eesõigus kujuneda vaimulikuks just Pärnus. Kogesin Jumala-poolset tõmmet, aga poleks julgenud seda sõnastada, kui Üllas Tankler ei oleks küsimust tõstatanud. Ühelt poolt oli vaimuliku ametisse astumine väljakutse – olin ju vanema põlvkonna silme all siin üles kasvanud, nüüd ühtäkki pidin neile jutlustama. Kuid seda enam võin tänuga öelda, et kõige rohkem läksid mulle südamesse just vanema põlvkonna julgustavad sõnad. Soojusega mäletan ka, kuidas emeriitpastor Laas Helde ikka julgustas mind edasi minema vaimuliku kutses.

Maire Latvala koos isaga, diakon Gennadi Ivanoviga.

Pärnu kogudus on olnud noorte ja algajatega alati väga kannatlik, olen selle eest koguduse vanemale põlvkonnale väga tänulik. Suure armastusega lubati juba 14aastasel tüdrukutel üksi pühapäevast jumalateenistust läbi viia – koos sõnumi ja kõigega. Just see avatus ja sinna juurde kuuluv armastus, kui kõik ei ole ka täiuslik, on ilmselt ühed erilisemad Pärnu metodisti koguduse jooned.

Kui Tartu Ülikoolist sain võrdlemisi teoreetilise hariduse, siis kogudus on andnud palju võimalusi praktikaks. Vaimulikutöö algus Pärnus on mind hiljem suunanud süvendatult edasi õppima hingehoidu ja pereteraapiat.

Ardi Leerima:
Kui ma mõtlen Pärnu metodisti kogudusele, siis on see minu jaoks kogu aeg koos käinud uues AGAPE kirikuhoones. Selle tõttu ma ei kutsu ka lugejaid oma mõtetes tagasi kaugemasse ajalukku. Püüan siinkohal meenutada, kuidas mina olen kogudusetööd näinud viimasel paaril aastakümnel.

Kui ma peaksin Pärnu AGAPE kogudust või kogudusehoonet enda jaoks tähendusrikkalt väljendama, siis seostub mulle selle paigaga mõiste „kodu“. Minu jaoks on siin tegemist kodukirikuga ja kodukogudusega. Selle koguduse juures tegin ma oma esimesed sammud Jumala tundmise poole ja selles kirikus on mind Kristuse Ihusse õnnistatud. See tähendab, et ma olen kristlasena kogenud uussündi just Pärnu metodistide teenimise vahendusel. Mitte, et inimesed oleks mind uueks loonud, aga Jumala arm selle koguduse töös on ulatunud minuni. Seda oli ja on imeliselt hea kogeda, kui inimesed ümberringi tõeliselt hoolivad ning sellega koos „koduse“ tunde koguduses loovad. Ei saa salata, et aastate jooksul on olnud minulgi soovi kirikust minnes uks selja tagant kinni panna ja enam mitte järgmisel päeval avada. Ma arvan, et selleks on olnud erinevaid põhjuseid – mõned seotud minuga, mõned ehk õdede ja vendadega, mõned ehk ka trotsist Jumala enda vastu. Ma usun, et see on täiesti normaalne, kui inimestel koguduses tekib mõningast erimeelsust. Ausalt asjale otsa vaadates – juhtub igas peres, igas abielus ja igas kodus aegajalt vaikuse momente või tõmbub keegi teistest eemale vms. Kiriku kui kodu puhul on hea see, et Püha Vaim on meie kõikide üle ja julgustamas meid ka siis, kui me ise ei taha lepitust otsida. Minuga on see kindlasti nii olnud, et Püha Vaim koos koguduseliikmetega on

Pastor Ardi Leerima.

Foto: koguduse pildikogu

Pärnu koguduse 100. aastapäeva tähistamine.

mind paljuski pehmemaks isikuks lihvinud. Ka Õpetussõnade raamatus tuletatakse lugejale meelde, et teine inimene ihub teise konarusi: Õp 27:17.

Eelnevad mõtted toovad mälusoppidest esile ka tõsiseid apsakaid. On olnud päris suuri ja raskeid langemisi sellel ihumiste teekonnal. Ometigi on Jumal koos Pärnu AGAPE kogudusega lubanud mul asuda selle koguduse vaimulikku teenimisse. Küllap on siingi omad seosed koduga, mida ma lapsepõlvest mäletan. Nimelt – meie kodus oli selline kord, et lapsed isale vastu ei hakanud ega targutanud ega püüdnud asju enda jaoks sobilikuks kaubelda. Kodus maksis isa sõna. Kindlasti on selles ka vaimulik võrdlus, kui ma olen nüüdseks Taevase Isa ees ja pisut teistsuguses kodus. Lugeja ehk ühineb minu mõttega, et Jumala – meie Taevase Isa – ees enese alandamine ei ole väga lihtne. Kui aga olla Tema peres ja Tema armas laps, siis ei saa teisiti. Sõnakuulelikkus Isa ees ongi see, mis viimselt määrab meie elude väärtuse ning aitab meil ka kirikus erinevate arvamuste keskel ennast koduselt tunda.

Minu hinnangul mõjutab koduse tunde tekkimist ka asjaolu, et aastate jooksul on koguduse töötempo väliselt justkui kahanenud. Ei ole enam korraldatud suuri üleeestilisi või ka rahvusvahelisi konverentse. Mäletan oma usuelu algusaastaist, kuidas pidevalt midagi toimus koguduse keskel ja kuidas väljastpoolt tulid õpetajad kohalikku kogudust ette valmistama järgmisteks kuulutustöö programmideks. Sel perioodil olin ma olnud veel liiga vähe aega koguduses, et kõigest osa saada. Kujutan nüüd tagantjärele ette, et mul oleks uue inimesena tekkinud päris tugev ülelaadimine ja hilisem kiire läbipõlemine. Ma ei taha selle juurde ütelda, kas varasem väga aktiivne kogudusetöö oli parem, kui praegune vaiksem ja kodusem – las see jääda Jumala enda hinnata. Mina olen pastorina veendunud, et iga inimene on oma parima osa Jumala ette asetanud ja kogudusel on olnud lihtsalt pisut erineva aktiivsusega kümnendid.

Teatavat perioodilisust olen kogenud veel kogudusetöö väiksemates harudes. Suhteliselt raske on seda inimlikult hinnata, miks Jumal mingil ajal mõnda töövaldkonda rohkem õnnistab ja miks seesama töövaldkond mõne aasta pärast võib väga tagasihoidlikuks kujuneda. Ühe põhjusena võib päris julgelt ütelda, et Pärnu metodisti kogudus on aastate jooksul päris paljusid töötegijaid ette valmistanud uuteks teenimisülesanneteks. Nii mõnigi aktiivne koguduse liige on Pärnust eluga edasi liikunud ja leidnud oma koha uues paigas. Ma ei arva, et sellest on Pärnu kogudus nõrgemaks jäänud ja teenimistöö vähem õnnistatud saanud. Minu arvates on siin jällegi üks paralleel koduga, kus lapsed kasvavad suureks ja kolivad ema-isa varju alt iseseisvale elule.

Kuhu AGAPE kogudus 100. juubelist edasi liigub? Millel on koguduse teravik järgmiseks kümnendiks? Viimased paar aastat on kogu maailmale kätte näidanud, et väga suuri plaane pikaks ajaks ei ole ehk arukas teha. Vähemasti mitte väga kindlalt välja hõigata, et kolme, viie või kaheksa aasta pärast teeme seda, teist või kolmandat asja. Mina õppisin sel aastal ühel koguduseliikme matusepäeval armsalt õelt väga lihtsa fraasi, mida kasutada oma plaanide tegemisel. See fraas on järgmine: „Kui Jumal lubab".

Ma olen veendunud, et Jumala arm on olnud Pärnu metodisti koguduse üle eelnevad 100 aastat, aga kui kauaks ja millist tööd Jumal selles koguduses kellelgi lubab teha, see oleneb kõige rohkem ikka sellest, kui sõnakuulelikud me tema ees oleme. Ma soovin üle kõige, et AGAPE kogudusel oleks jätkuvalt kõrva kuulmiseks ning Jumala kõnetuse ära tundmiseks. Hoidku Jumal ise meid selle eest, et Jeesuse sõnad ei kehtiks Pärnu metodistide tegevuste hindamisel: „Silmad teil on, aga te ei näe, ja kõrvad teil on, aga te ei kuule." (Mk 8:18)

Soovin rohket Jumala armu praegustele ja tulevastele Pärnu metodistidele!

Hugo Lepnurme mälestusorel 10

10 aastat tagasi sai EMK Tallinna kogudus ja ühtlasi kogu Eesti endale ajaloo esimese oreli, mille ehitamisel on järgitud prantsuse orelimeistrite traditsioone. Töö teostajaks sai konkursi võitnud Belgia orelimeister Guido Schumacher. Orelis on 24 registrit, 2 manuaali ja 1700 vilet. Suurt kaalu omavad prantsusepärases orelis puhkpilliregistrid, nagu oboe, trompet, tromboon (posaune) jne. Orel on ehitatud professor Hugo Lepnurme mälestuseks.

Orel saabus Eupeni orelitöökojast Tallinnasse 26. septembril 2011. Selle paigaldamine kestis 5. oktoobrini ja häälestamine 22. oktoobrini. Oreliga avajumalateenistus toimus 30. oktoobri hommikul ja pidulik kontsert samal päeval kell 17. Avakontserdil esinesid orelil meie orelikonsultant Göran Grahn Rootsist ja professor Hugo Lepnurme õpilased Ene Salumäe, Virve Soode, Piret Aidulo, Kristel Aer ja Toomas Trass.

Pikem artikkel oreli kojujõudmisest on ilmunud ajakirjas Koduteel nr 4 (103), 2011, pealkirja all „Olgu temast palju rõõmu".

TOOMAS PAJUSOO

Foto: Mari-Ann Kelam

Hugo Lepnurme mälestusorel.

Foto: Toomas Pajusoo

Külalised avakontserdi järel. Vasakult: Göran Grahn (orelikonsultant, Rootsi), Mart Laar (Sihtasutuse Hugo Lepnurme nimeline orelifond nõukogu esimees), Michaela Schumacher, Nicolaas Buyck (Belgia suursaadik Eestis) ja Guido Schumacher (Belgia orelimeister).

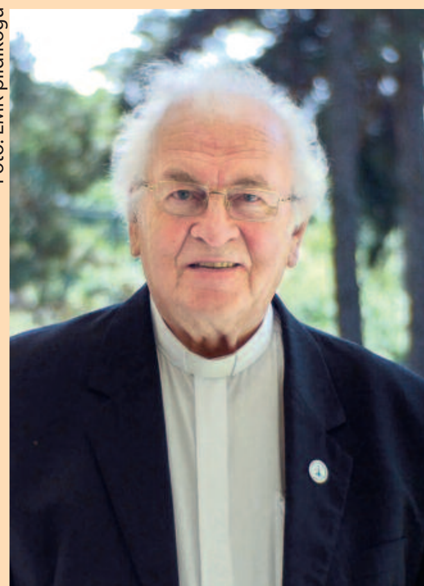

Foto: EMK pildikogu

Rahupreemia laureaat

Metodisti Maailmanõukogu tunnustas rahupreemiaga Eesti Metodisti Kiriku kauaaegset pastorit ja superintendenti Olav Pärnametsa, kes on olnud ka Eesti Kirikute Nõukogu üks asutajaliikmetest (1989), selle asepresident (1993–2001) ja Eesti Evangeelse Alliansi president (1991–2002).

Metodisti Maailmanõukogusse kuulub üle 80 metodisti ja wesleyaanlikku teoloogiat viljeleva kiriku, mis ühendab rohkem kui 81 miljonit kristlast 138 riigis. Metodisti Maailmanõukogu suurimaks liikmeskirikuks on Ühinenud Metodisti Kirik enam kui 12 miljoni liikmega, mille koosseisu kuulub ka ÜMK Põhja-Euroopa ja Balti piirkonda kuuluv Eesti Metodisti Kirik. Rahupreemia puhul on tegemist Metodisti Maailmanõukogu kõrgeima autasuga, mille saajate hulgas on varasemalt näiteks kunagine Ameerika Ühendriikide president Jimmy Carter, Makedoonia president Boris Trajkovsky, Egiptuse president Anvar Sadat ning Lõuna-Aafrika Vabariigi inimõiguslane ja president Nelson Mandela.

ANDRES KAPP,
Tallinna kogudus

Teenimislood

Piibel kutsub meid üles oma andidega teenima. Võib-olla tundub meile mõnikord, et kui jutlustada, Piiblit õpetada ja ülistust juhtida ei oska, kas siis üldse on koguduses midagi teha. Allolevad tunnistused ilmestavad väga hästi seda, et koguduses saab rakendada väga erinevaid ande ning nende kasutamine rikastab koguduse elu.

ANNELI KLAUSSON
Üles kasvanud olen tollases tavalises nõukogudeaegses peres, kus elati ilma Jumalata.

Esimesed paarkümmend tööaastat olin sisearhitekt, projektide tekstid kirjutasin standardkirjas või vaba šriftiga. Viimati olin asutuses, kus osa disaineritest, sealhulgas ka mind, saadeti ootamatult 2 aastaks kirjakooli kalligraafiat õppima. Püüdsin küll selgitada, et mul seda oma töös vaja ei lähe.

1980. aastate lõpus saabus meie maale aeg, kus paljud „mitte-niiolulised” inimesed koondati, minnes ühiskonnas vastu suurtele muutustele. Uue aja jõudes oli „mittevajaliku” oskusena mu pagasis korraga ka minu projekteerijakarjäär – maailma avanemisega olid tulnud täiesti uued võimalused, tootmistehnoloogiad, uudsed materjalid (siiani olime pidanud jälgima igasuguseid GOSTe, arvestama ehitus- ja viimistlusmaterjalidega kataloogidest, mis pahatihti jäidki nõukogude tingimustes kättesaamatuteks jms).

Minu suur elumuutus sattus aega, kui ühiskonnas toimusid pöördelised sündmused. Mind sõna otseses mõttes „visati karussellilt maha” ja pandi kõrvale, kui leidsin end onkoloogiahaiglast, haigestununa vähki (siis seda diagnoosi välja ei öeldud). Ma ei tundnud Jumalat, aga palusin Teda, kes seal kõrgel on... Meditsiini abiga, ustavate eestpalvetajate toel ja Jumala halastavast armust sain terveks – lühike lause, aga aastapäevi kulus paranemisele. Kõik endine, mis oli täitnud mu elu ja mõtteid kuni sinnamaani, jäi maha.

Kui olin oma äsja leitud uues elus kirikusse jõudnud ja meeleuuendamise teel kasvama hakanud, kutsus meie hingehoiu koordinaator mind osalema selles valdkonnas. Ent kõik oli minu jaoks liiga uus, ma ei saanud veel paljust aru ega osanud õieti midagi rääkidagi, nii ma polnud selleks tööks valmis. Lubasin talle, et võin kaarte kirjutada, see kirjakunsti koolis õpitu oli ju alles (Jumala ettehooldus!) 1996. aastal hakkasin koguduse eakaid liikmeid ja juubilare tervitama oma tookord algeliste õnnesoovidega, st kirjutasin ilukirjas sekretäri poolt etteantud sõnastuse kohaselt „Rohkeid õnnistusi” või „Jumal õnnistagu Sind”. Nüüdseks olen selles vallas palju edasi arenenud, otsin sobivaid piiblisalme või luuletusi – ikka selliseid isiklikke, mis tunduvad just sellele inimesele kohased olevat, milles on ülestõstvat, usku kinnitavat, julgustavat. Olulised on nii kaardi kujundus kui ka sõnum selle peal. Vahel lausa hämmastun, kui leian sobiva teksti enne veel, kui olen õieti otsima hakanud – see on selge Jumala Vaimu juhtimine, au Talle!

Kunagi ammu, kui olin alles noor usklik, ütles üks vana õde mulle, et kui vajad armastust, siis hakka ise seda välja andma. Nii olengi ma omal moel hingehoidu teinud ja Jumala armastust külvanud need 25 aastat. Ustavalt. Pühendunult.

Foto: Marjana Luist

Anneli kirjakunst.

Perekond Tankleri kaudu hakkas Pärnu Agape koguduses käima **Kunderi pere,** nende hulgas ka perepoeg **JOOSEP**, kes tol ajal oli vaid 2aastane. 2003. aastast on Joosep Agape koguduse liige.

Poolteist aastat tagasi koroonaviiruse leviku tõttu tekkinud olukorras, kus jumalateenistusteks koguneda ei tohtinud, püüdis Agape kogudus leida võimalust koguduseliikmete teenimiseks. Kaaluti jumalateenistuste ülekannete käivitamist. Koguduses ei olnud varem sellist asja tehtud, seega tuli kogu süsteem nullist üles ehitada. Joosepi sõnul olid tal lihtsa ülekande tegemiseks tehnilised baasteadmised ja oskused olemas ning kuna ta ei tahtnud koguduse inimesi veebijumalateenistuse võimalusest ilma jätta, hakkas ta ülekannete tehnilise lahenduse korraldamisega tegelema. Kui piirangud lõppesid, tegi kogudus otsuse ülekannetega jätkata. Joosep: „Olenemata koroonast on inimesi, kes elavad kaugemal või kelle tervis ei võimalda koguduse töös osaleda. Ülekannete abil saavad nad kodustes tingimustes jumalateenistust vaadata. Kuigi praegu teevad paljud kogudused jumalateenistuste ülekandeid, on oma kogudus ikka oma kogudus.“

Joosep teenib kogudust jumalateenistuste ülekannetega igal pühapäeval. Küsimusele, miks ta seda teeb, vastas Joosep: „Alguses oli see puhtalt vastutustundest. Ma teadsin, et mul on mingid oskused olemas ja arvasin, et teistel oleks ülekande tehnilist lahendust keerulisem teha kui minul. Hiljem tekkis isiklik huvi ja soov näha, kui hästi on võimalik ülekannet teha, millist tulemust on võimalik saavutada. Nüüd teeme ülekannet juba kahe kaameraga. Hobi ja teenimistahe toimivad koos.“

Joosep soovib ka teistele julgust pealehakkamisel, kinnitades, et ülekannete tegemine ei ole nii keeruline, kui esialgu tundub.

URMAS RAHUVARM sai ristitud 1963. aastal Tartus, kuid teadlikum suhe Jumalaga algas kuus aastat hiljem Haapsalu metodisti koguduses, kus ta praegu teenib pastorina.

Oma pastoritöö kõrvalt on Urmas tegelenud vitraažide meisterdamisega. Huvi selle vastu tekkis praktilisest vajadusest Haapsalu metodisti kiriku remonditööde käigus. „Osaliselt klaasitud vahesein rõdul tundus olevat „tühi“,“ lausus Urmas. Samal ajaperioodil toimus kohalik vitraažide valmistamise lühikursus. Sellisest praktilisest vajadusest ja kursuse näol tekkinud võimalusest sai alguse Urmase vitraažide meisterdamise huvi. 2006. aastal valmisidki vitraažid metodisti kiriku vaheseinale.

Järgmise projektina võeti ette kirikusaali aknad. „Et suured aknad vajavad suurt kunstnikku, siis pöördusin selles asjas Dolores Hoffmanni poole, kes on Eesti uuema aja vitraažikunsti n-ö maaletooja, *grand old lady*.“ Hoffmanni kavandite järgi meisterdas Urmas kirikusaali akende vitraažide ornamentaalsed osad.

Oma viimase vitraažitöö tegi Urmas Võru metodisti kirikule kristliku kunstniku Ain Varese kavandi järgi.

Urmas Rahuvarmi tehtud vitraaž Võru metodisti kirikus

Foto: erakogu

Kristiina tööhoos.

KRISTIINA TRUMM on viiendat põlve metodist, kes otsustas Jeesust järgida 9-aastasena, 2001. aasta nelipühapäeval, koguduse jumalateenistusel. „Pärast päästetud saamist olin koju minnes nagu viis sentimeetrit maast kõrgemal,“ lausus Kristiina.

Lisaks muudele ülesannetele tegeleb Kristiina koguduses toitlustuse valdkonnaga. Huvi söögitegemise vastu tekkis tal juba viienda klassi kodundustundides. Ka kodus oli Kristiina toiduvalmistamist vanaema juhendamisel harjutanud. Alfa kursuse lõpetanuna kutsuti Kristiina meeskonda, kus ta abistas toitlustusega. Seejärel hakkas ta pühapäevastel kirikukohvikutel kaasa aitama ning praeguseks on ta olnud kaasatud ka peielaua katmisel.

Kristiina sõnul meeldib talle söögiga tegelda. „Ma saan ennast selles arendada, õpin ise paremini süüa tegema, saan kogemusi ja teada, mis inimestele meeldib. Kaalume perega võimalust rajada üks söögikoht.“

Kristiina peab pühapäevaseid kirikukohvi korraldamisi oluliseks: „Kirikukohvikus jagatakse oma muresid, raskusi, palvetatakse üksteise pärast, toimub kommunikatsioon koguduseliikmete vahel, suheldakse pereliikmetega, kes on juba kodust välja kolinud. See on hea võimalus koos olla.“ Lisaks sellele saab kohviku korraldamisse kaasata inimesi, kes muidu kirikusse ei tuleks. „Ülesanne motiveerib kirikusse tulema,“ väidab Kristiina. Tema sõnul on ta saanud mitmeid inimesi kohvikutiimi kaasa kutsuda ning seeläbi on nad saanud osa koguduse ühistegevusest.

Kristiina tööd hinnatakse Tallinna koguduses väga. Ta on saanud palju positiivset tagasisidet, kiidetakse, et kohvik on rikkalik ja toidud on alati head. Kristiinale teeb rõõmu, kui kohvikulett tühjaks saab – see näitab, et inimestele pakutav toit maitseb.

Tallinna koguduse liikme sõnul kattis Kristina pidulikud, rikkalikud lauad kõige hea ja paremaga eakate osaduskogunemistel, mis jõudsid toimuda 5–6 korda enne suurt ühiskonna sulgemist. Peale selle valmistas ta igaühele ka väikesed, südamlikud üllatuskingitused.

Noorte Alfa

Alates 19. veebruarist 2021. a toimus noortele suunatud *online*-Alfa kursus. Kuna tervisekriis ühiskonnas võttis aina suuremaid pöördeid, siis tuli leida hea lahendus, kuidas noored saaksid kriisiaja üle elatud ning sealjuures ka oma suhet Jumalaga arendada. Tekkis idee korraldada kristlikke põhitõdesid tutvustav kursus noortele, mis oleks samas ka alternatiiv igakuistele noortekatele. Nägin vajadust võtta noortega aega, et süveneda kristlaste jaoks olulistesse alustaladesse ja uurida, miks me üldse kokku saame ja midagi teeme. Esialgne plaan, Alfa läbi viia ainult EMK Rakvere koguduse noorte seas, kasvas peagi suuremaks ja ühtäkki oli tegu üle-Eestilise metonoorte *online*-Alfa kursusega.

Noori kogunes kokku umbes tosin, nad said juttu rääkida, erinevate küsimuste üle arutleda ja lihtsalt toredalt koos aega veeta. Osalejaid oli üle terve Eesti – nii Rakverest, Tallinnast, Pärnust, Tartust, Võrust kui ka Kuressaarest.

Alfa oli üles ehitatud videoformaadis loengutele. Umbes 25minutise video vahele oli tähelepanu köitmiseks lisatud kolm küsimust, mida noored said omavahel paarides arutada. Peale videoloengut oli aega umbes 45 minutit, et suuremas grupis oma mõtteid jagada ja teema kohta esitatud küsimustele vastuseid otsida. Suurim väljakutse korraldajatele oli *online* formaat, mistõttu ei saanud tekkida ühist söögilaua osadust, mis tavaliselt on Alfa kursuse põhiosa. Samuti tuli arvestada ka tehniliste probleemide ja interneti tõrgetega. Osalejad olid väga õnnelikud, et selline kursus toimuda sai, kirjeldades, et Alfa oli koht, kus kasvas nende julgus, palvetamine ja usk. Oli näha, et suhe Jumalaga süvenes ning noored hakkasid mõtlema rohkem sügavamate küsimuste üle. Selle kõige käigus oli võimalik tutvuda uute inimestega ning ammutada teadmisi toetavas seltskonnas.

Alfa väljasõit toimus samuti veebi vahendusel. Külalistena käisid meid teenimas Aldersgate'i palvemeeskond, saime koos ülistada, mängida ning isegi ühiselt koos samu snäkke ja maiustusi süüa – igaüks oma kodus.

Alfa lõpetamisel (12. juunil) saime esimest korda füüsiliselt kokku ning lõputunnistuse sai 8 tublit noort, kes käisid aktiivselt loengutes ja panustasid enda arengusse terve 12 nädala jooksul. Olen Jumalale tänulik, et sellisel kujul tekkis võimalus Alfat korraldada ja usun, et taolisi kursuseid on tulevikus veel tulemas.

NAATAN HOLLMAN,
Rakvere koguduse noortejuht ja noorte Alfa kursuse juhataja

Foto: metonoorte pildikogu

Alfa-kursuse lõpetamine.

Noortelaager

Foto: metonoorte fotokogu

Käisin sel suvel esimest esimest korda Generation2 noortelaagris. Algul kahtlesin, et kas ikka minna sellesse laagrisse, sest ei olnud sellest eriti kuulnud ega osanud väga midagi arvata. Otsustasin siiski minna ja pean ütlema, et esimesest päevast alates mõistsin, et mu kahtlustel polnud alust. See laager oli lihtsalt nii imeline, et seda emotsiooni ja kogemust on raske sõnadesse panna. Näha, kuidas eesti ja vene noored omavahel nii hästi läbi saavad, mis siis, et on väike keelebarjäär ja mõned on üksteist tundnud alles paar päeva, on midagi erilist. Laager kestis esmaspäevast laupäevani, nii et oli üks võrratu nädal täis *action*it, kus sai uusi sõpru, teineteist tundma õppida, üheskoos mõnusasti aega veeta, mängida võrkpalli, veesõda, lauamänge. Kuid mis veel vägevam, meil on üks ja seesama Jumal, keda me kiidame ja ülistame. Igal õhtul oli teenistus, kus saime kuulda väga häid jutlusi ning rõõmuga kiita oma Jumalat ja kogeda teda sealsamas. See oli midagi võrratut. Kui sa sel aastal ei jõudnud või ei saanud G2 laagrisse tulla, siis kindlasti soovitan sul järgmisel aastal tulla ja saada osa millestki imelisest.

ALEKSANDER LEPIK,
Tallinna kogudus

Hetki ja mõtteid laagrist Ruusmäel

20.–23. juulil toimus Ruusmäel, Rogosi mõisas noortelaager vanusele 11–14 aastat. Laagri meeskond nägi palju vaeva, et see aeg meie jaoks põnevaks muuta. Mängisime erinevaid topside, pallide ja veega seotud mänge. Laagris käis erinevaid külalisi. Esimene neist õpetas meile rütmipillide valmistamist. Valikut oli palju ja enda tehtud pilli sai pärast ära kaunistada. Järgmine külaline võttis kaasa suured mullipallid, millesse saime ise sisse pugeda. Nendega mängisime samuti erinevaid mänge ja põrkasime niisama üksteisega kokku. Järgmisel päeval oli uutel külalistel kaasas erinevad puust tõkked ja takistused – saime õppida neist üle hüppama. Samal päeval saime pärast maitsvat lõunat käia järve ääres, veel mängida ja aerulauaga sõita. Pärast seda käisid soovijad ujumas. Veel sel samal päeval pärast õhtusööki olime tunnistajad järvevee õnnistamisele ja ristimisele. Vabanesime pattudest neid paberile kirjutades ja põletades. Sellele järgnes eestpalvus, kogesime Jumala ligiolu ja häid inimesi meie ümber. Kogu laagri jooksul saime ülistada, tunnistusi kuulata ja Jumalat teenida. Muidugi toimusid ka piiblitunnid ja muu huvitav programm. Laager oli väga lahe ja tore. Nagu inglise keeles öeldakse: *hearts were touched and minds were changed*, tõlkes: „südamed said puudutatud ja meeled said muudetud".

MARIANN MATTEUS,
Tartu

Foto: metonoorte pildikogu

NOORTE TEGEMISTE JA EESOLEVATE SÜNDMUSTEGA SAAD KURSIS OLLA SELLE LINGI ABIL
www.metonoored.wordpress.com

Lisaks saad infot ka Facebookist ja Instagramist, kui sisestad otsingusse märksõna "Metonoored".

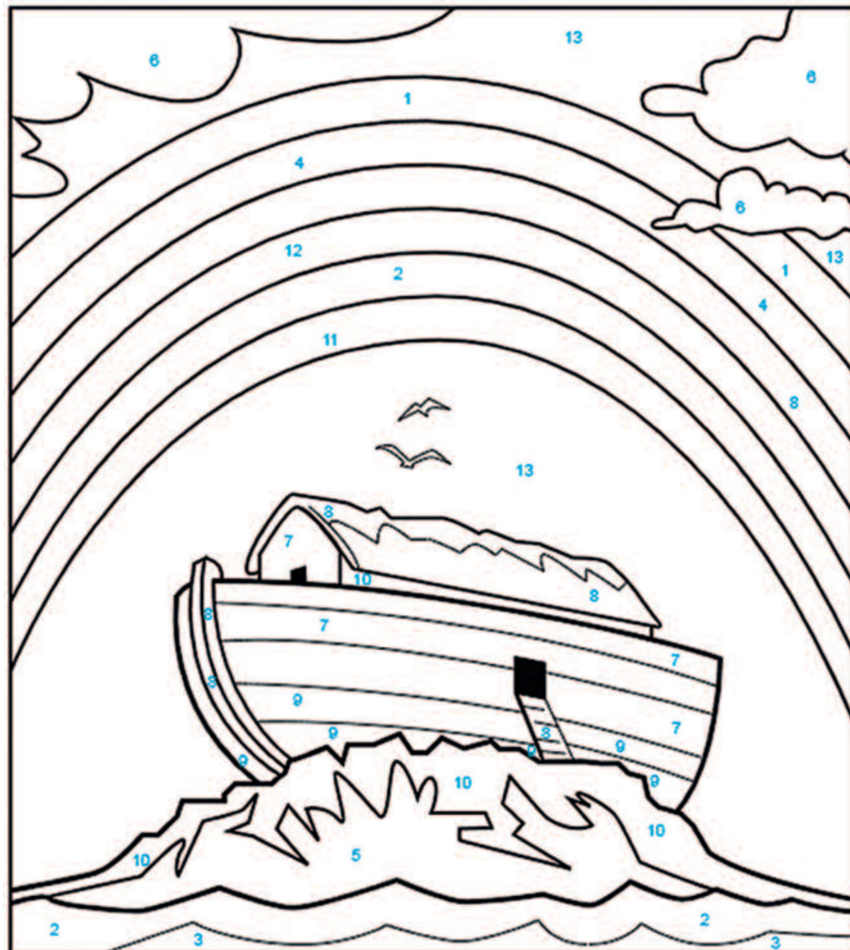
Igaühe panus on oluline

Ühes pühapäevakooli tunnis teatas õpetaja lastele, et nad hakkavad tegelema ühe vahva projektiga. Ta andis igale lapsele paberi, kus oli numbritega tähistatud, millise värviga vastavat ala tuleb värvida. Iga paberilehe juurde andis õpetaja värvipliiatsid, mida just selle lehe värvimiseks vaja oli. Mõni laps sai neli erinevat värvi pliiatsit, mõni viis, mõni kuus, aga Kaspar ja Rasmus said kumbki ainult ühe pruuni pliiatsi. Poisid olid pettunud.

Pühapäevakooli õpilased hakkasid oma pilte värvima. Igaüks järgis täpselt etteantud värvimisjuhiseid. Ainult Kaspar ja Rasmus istusid veel kaalutledes, kas hakata pilti värvima või mitte. Kaspar otsustas pildi värvimise asemel õpetajalt antud lehe tagumisele poolele raketti joonistama hakata, sest lehe pruuniks värvimisel ta suurt mõtet ei näinud. Ka Rasmus mõtles korraks, et kuna ainult ühe värviga lehe värvimine on igav ja mõttetu, siis ta jätab samuti selle ülesande tegemata. Aga kuna õpetaja oli öelnud, et igaühe panus on oluline, hakkas poiss oma pilti ikkagi värvima, arvates, et küllap tuleb see ülesanne lihtsalt ära teha. Hoolimata sellest, et Rasmus ei näinud oma ülesandel sügavat mõtet, värvis ta püüdlikult ja korralikult oma lehe täpselt juhiste järgi pruuniks.

Kui kõigil olid lehed värvitud, ütles õpetaja: „Iga paberileht, mille te värvisite, on osa suurest pildist. Nüüd me paneme selle pildi kokku suureks seinapildiks." Igaüks tõi oma värvitud lehe ja õpetaja kinnitas selle seinal õigesse kohta. Laste värvitud lehed moodustasid kokku pildi Noa laevast. Pildil olid meri, vikerkaar, loomad, linnud, Noa oma perega ja suur laev. Aga laevaga oli midagi valesti. See nägi välja, nagu oleks laeva põhjas suur auk. Kuna Kaspar oli oma lehe jätnud värvimata, oli ilusal, suurel, värvitud pildil üks tühi valge koht. Nüüd mõistis Kaspar, et õpetaja antud värvimisjuhised olid olulised, et seinapilt ilusti välja tuleks. Kuigi Kasparile tundus talle antud ülesanne olevat igav ja mõttetu, oli see pildi terviklikkuse jaoks vajalik. Kaspar palus, et õpetaja võtaks tema pildi seinalt maha, et ta saaks oma ülesande ära täita. Õpetaja tegigi seda ning Kaspar värvis oma lehe täpselt nii, nagu juhis ette nägi. Selles loos tuli igal lapsel täita oma ülesanne, et tulemuseks oleks ilus ja terviklik pilt. Nii on ka koguduses – igale ühele on Jumal andnud ülesande ja oskused selle ülesande täitmiseks. Mõni ülesanne tundub toredam, teine pole ehk nii vahva, aga kõik need ülesanded on vajalikud, et kogudus toimiks terviklikult.

Kids Sunday School Place
loo ainetel ümber jutustanud
MARJANA LUIST

1 – punane
2 – tumesinine
3 – sinine
4 – oranž
5 – tumeroheline
6 – helehall
7 – helepruun
8 – kollane
9 – pruun
10 – tumehall
11 – lilla
12 – heleroheline
13 – helesinine

Allikas: SundaySchoolZone.com

Killukesi EMK ajaloost

				◯	PILDIL ENDINE EMK PASTOR	ANDRUS NORAK	EMK VE NE KOG. HARJUMAAL	ELBE LISAJÕGI	VASTUS	RAADIUS	EESTI KUNSTIMUUSEUM	◯	SEALHULGAS	MÕIS JÄRVA MK	SARNASED TÄHED	AJALOO ESIMENE MÄRTER
				EMK KOG. LÄÄNE-VIRUMAAL								ANSAMBEL / KÕRBESAAR				
				UNISTUS						END. EMK KOG. SIDESÕNA						
				ROOMA NUMBER 500		NUTMA / KUNINGAS (1Kn 15:16)							ROOMA 5 / EBAKÕLA		BOOR A. KUUMA POJA EESN.	
				ARMULAUALEIB							NAISENIMI / STRONTSIUM					
◯	ENDINE HAAPSALU KOG. TÖÖPUNKT	LÄMMASTIK	SKAUTMASTER	KRAATRIKIVIM NORRA SUUSATAJA						KIRJASTAJA, IN + NIMI AJAKIRJANIK						
OHTLIK, EBAKINDEL INGLISE K							KAUKAASIA ELANIK / ...ASTRONOOMIA					TOO / VESINIK				ENDINE EMK FILIAAL KARPAATIDES
URAAN		SUUND / EESTI HELILOOJA						TSENTNER			SARNASED TÄHED ANNO DOMINI			VÄLJAK / ENDINE NÄITLEJA		
...ÕUN								ABS. RÕHK KÜLA L-VIRU MK				ARGOON			SARNASED TÄHED	
...RÄSTAS						VANURID / EITUS						PILDI... / MISJONÄRIN + NIMI				
LAAMA EHK											JAANALIND / RAADIUS				I - TÄHE NAABER	
◯	NIKKEL / TAGUMA			TUULEHOOG / PRONOOMEN				NEIU / ARGOON		LILL / KÜLA VÕRU MK					AASTA SADAMALINN KORINTOSES	
ESKIMOTE KERGE SÜST						MEHENIMI					VALDO OJASSOO KÜLA JÄRVA MK			KÜLANÕUKOGU		
JUMALA TÖÖ ... DEI					REGULEERIN NÄITU ORG VT PAABELIS									EITUS / EHK		
RÕIVA SUURUS		JUUDI ALGKOOL / UNO LOORIS						RÖNTGEN / AVAUS		IDAMAA / REEDE						
AHVATLEV, MEELITAV							ÕHU- / ANNO					AAR / ÕHK INGLISE K		KUSTA SOTNIK / ATMOSFÄÄR		
ILMAR LOORIS			HOOV			RÕUK / -KAART				SEL AASTAL / ÕPPEAASTA			...VETE / SELEEN			
ROOMA 1000		TÄHED JEESUSE RISTIL / REEDE					EMK TS REKTOR IN + NIMI / AMPER									AASTA
SUUR SÕJALAEVASTIK								EESTI METODISMI HÄLL								

Ristsõna koostanud
TOOMAS PAJUSOO

Ristsõna vastus palun saata 15. novembriks e-postile: koduteel@metodistikirik.ee või aadressile Ajakirja Koduteel toimetus, Narva mnt 51, Tallinn 10120.
Vastuste saatjate vahel läheb loosi raamatupoe Logos kinkekaart.

Aastakonverents

Kui tavapäraselt toimub Eesti Metodisti Kiriku aastakonverents juunikuus, siis käesoleval aastal tuli see koroonaviirusest põhjustatud piirangute tõttu edasi lükata septembri algusesse, et ka piiskop saaks Taanist kohale tulla ning konverentsil osaleda. 3.–5. septembril Tallinna metodisti kirikus toimunud aastakonverentsist võttis osa ligikaudu 90 inimest: vaimulikud, koguduste ilmikdelegaadid, kiriku struktuuriüksuste esindajad, külalised ja abilised.

Lisaks konverentsil esitatud piiskopi, superintendendi, kirikuvalitsuse ja struktuuriüksuste aruannetele viis Priit Tamm läbi evangelismi teemalise piiblitunni, Riin Pärnamets andis ülevaade pastorite toimetuleku uuringu tulemustest, Robert Tšerenkov selgitas EMK vaimulike tugisüsteemi põhimõtteid, Riin Pärnamets ja Laur Lilleoja tutvustasid uuringu „Usust, elust ja usuelust“ tulemusi ning Urmas Sassian ja Marjana Luist juhendasid ilmikdelegaate kovisiooni meetodi abil probleemidele lahendusi leidma. Aastakonverents kinnitas uueks tööperioodiks EMK Teoloogilise Seminari rektori Külli Tõniste ja EMK superintendendi Robert Tšerenkovi ning võttis aastakonverentsi prooviliikmeteks vastu Vitali Baranovi, Matvei Murini ja Aleksandr Sorokini. Aastakonverentsil sai vanema ordinatsiooni Haapsalu koguduse pastor Rauno Ojassoo ning emerituuri jäid Urmas Rahuvarm ja Tõnu Kuusemaa (pildil).

Foto: Marjana Luist

EESTI METODISTI KIRIKU AASTAKONVERENTS 5. september 2021. a.

Määramised 2021–2022

Superintendent: Robert Tšerenkov
Aseri: Dmitri Semjonov
Haapsalu: Rauno Ojassoo
Jõhvi: Artur Põld, Valeri Lebedev
Jõhvi Petlemma: Artur Põld
Keila: Mihhail Batšinski
Kohtla-Järve: Sergei Sutshkov, Valeri Lebedev
Kunda: Oleg Tšervonõi
Kuressaare: Rando Metsamaa
Kärsa: Rein Laaneser
Narva: Erkki Sepp
Paide: Kristina Lepik, Eivin Toodo
Paldiski: Aleksandr Sorokin
Pärnu: Ardi Leerima
Rakvere: Taavi Hollman
Reeküla: Hindrek Taavet Taimla
Ruusmäe: Enno Sarik
Räpina: Ele Paju
Sakussaare: Hans Lahi
Sillamäe: Vladimir Beregovoi
Tallinn (eesti): Joel Aulis
Tallinn (vene): Aleksandr Fjodorov, Vitali Baranov
Tallinna Uue Alguse: Stanislav Ossipov, Matvei Murin
Tapa: Joel Rang
Tartu: Priit Gregorios Tamm
Viitka: määramisel
Võru: Kaupo Kant

Ühinenud Metodisti Kiriku Globaalteenistus (GBGM): misjonisekretär Üllas Tankler
Eesti Kaitseliit: vanemkaplan Raivo Nikiforov
Kaitseliidu Pärnumaa malev: kaplan Johannes Kakko
Kaitseliidu Tartu malev: kaplan Priit Gregorios Tamm
Tartu Vangla: kaplan Olavi Ilumets, kaplan Maire Latvala
Misjonipastor Leedu Aastakonverents: Andrus Kask
Tallinna Uue Alguse koguduse rehabilitatsioonikeskused: Jarl Shapovalov
EMK Teoloogiline Seminar: Taavi Hollman; diakon Mark Nelson
EMK Teoloogiline Seminar ja Tallinna inglise keelne osadus: misjonär Douglas Childress
EELK Diakooniahaigla: diakon Sirly Lahi
Vaba aasta: Jana Laaneser

Tallinnas, pühapäeval, 5. septembril, 2021. aastal
Piiskop Christian Alsted

ISSN 1406-2291